

OBSAH

Úvod	3
Zotrúvali v učení apoštolov a v spoločnom bratskom obecenstve – viera pôsobiaca skrze lásku	4
Biblia je pravda a žriedlo viery	5
Večné zatratenie	6
Medzníky a kamene úrazu – učenie o Božom vyvolení	8
Lakomý obchodník	10
Prívetivý	10
Pýcha a sebecko	11
Bájka o Biblii	11
Cudzinci a pútnici	12
Nevyčerpatelná studňa	16
Duch svätý	16
Pravé duchovné pastierstvo	19
Naše deti	21
Zotrúvali pri lámaní chleba – osoba a dielo Pána Ježiša Krista	24
Ale Ty si ten istý	24
Tajomstvo osoby Pána Ježiša Krista	25
Spochybnovanie osoby Pána Ježiša Krista	26
Ježiš Kristus je Boh	27
Ježiš Kristus je Hospodin	28
Ježiš Kristus je Pán	28
Pamiatka smrti Pánovej príchod Pána Ježiša	29
Myšlienky o Pánovej večeri	30
Zotrúvali na modlitbách	32
Modlitba za celú cirkev	32
Osobná modlitba	33
Pravá modlitba a chvála Bohu	33
Muž zo zeme kresťanov	34

Časopis KREŠŤAN zasielame každému zadarmo. Náklady na tlač a distribúciu sa uhrádzajú z dobrovoľných zbierok a príspevkov veriacich v Pána Ježiša Krista na č. účtu 262 482 8585/1100, osobne, alebo poštovou poukážkou na adresu redakcie. **Dakujeme všetkým, ktorí na túto potrebu pamätali.**

KREŠŤAN, časopis Kresťanského zboru Bratislava

Redakcia: Kresťanský zbor v Bratislave, Tehelná 22, 831 03 Bratislava

Za redakciu zodpovedá: Milan Hrdina, Miroslav Vyhnánek, Daniel Lešík

Kontakt: e – mail; m.vyhnanek@zoznam.sk tel.02/62314916

daniel.lesik@zoznam.sk tel.02/55561833

Distribúcia pre Českú republiku: Ing. Vladimír Komárek

Tylova 167, 739 61 Třinec – Kanada

ISSN 1336 – 5142

ÚVOD

„Posväť ich vo svojej pravde,
tvoje slovo je pravda.“ J 17,17

Milí čitatelia,

Biblia jediná je Božím slovom. Autorom Biblie je pravdivý Boh. Tým je Biblia nadradená všetkému, čo kedy napísal človek. Biblia je preto nadradená náboženskej literatúre, náboženským náukám, pápežským encyklikám, cirkevným koncilom, záverom cirkevných rád a akýmkoľvek ľudským myšlienkam, ktoré nevyšli z Boha.

Ak ľudská myseľ hľadá absolútnu pravdu, ktorou je Boh, tak túto nájde v jedinej knihe na svete – v Biblii. Vie to aj diabol, otec lži. Aby udržal ľudskú myseľ v odstupe od Boha, od počiatku ľudstva napáda takúto dôveru k Božiemu slovu ako sektársky fanatizmus. No ešte viac sa diabol usiluje udržať myseľ ľudí v nedôvere k Biblii preto, lebo človek, ktorý verí Bohu, ctí Boha. Preto spochybňuje Božie slovo a na Božie miesto povyšuje ľudské slová ako dôveryhodnejšie, aby Boha zneuctil. **Diabol vždy povyšoval človeka na úroveň Boha, aby Boha zneuctil!** Jediný Boh je hodný absolútnej dôvery. Preto každý, kto neverí Bohu, spolu s diablom zneuctieva Boha a robí z Neho luhára. Veď čím iným je rezervo-

vaný postoj nevery k Biblii, ako vyhlásením, že Bohu možno veriť iba po určitú hranicu. Skutočne je to tak, milí čitatelia. Neverou Bibliu ako Božiemu slovu a uprednostňovaním ľudských myšlienok zneuctievame Boha a robíme z Neho luhára a človeka tak staviame na Božie miesto!

Je napísané:

- „Ak prijímame svedectvo ľudí, svedectvo Boha je väčšie. Lebo toto je svedectvo Božie, ktoré vysvedčil o svojom Synovi. Ten, kto verí v Syna Božieho, má svedectvo sám v sebe. **Kto neverí Bohu, ten ho urobil luhárom**, pretože neveril svedectvu, ktoré vysvedčil Boh o svojom Synovi. A toto je to svedectvo, že nám Boh dal večný život a ten život je v Jeho Synovi. Kto má Syna, má život; kto nemá Syna Božieho, nemá života.“ (1J 5,9-12)
- „A Ježiš zvolal a povedal: ...Kto mnou pohŕda a neprijíma mojich slov, ten má, kto by ho súdil – slovo, ktoré som hovoril, to ho bude súdiť v posledný deň.“ (J 12,48)
- „Ale teraz takto hovorí Hospodin: ...tých, ktorí ma ctia, poctím; a tí, ktorí mnou pohŕdajú, budú znevážení!“ (1Sam 2,30)

Milí čitatelia,

preskúmame svoju dôveru k Bohu vierou v Božie slová v Biblii. Komu dôverujeme?

Preskúmame svoju úctu k Bohu mierou dôvery a poslušnosti Božím slovám. Koho ctíme viac? Boha či človeka?

Počiatok múdrosti je bázeň Božia. Vyvýšme v srdci Božie slovo nad ľudské a vzdajme tak Pánovi svojmu Bohu úctu a česť detinskou vierou a poslušnosťou každému slovu. Nech aj z našich srdc znie k Bohu vyznanie: **„Tvoje slovo je pravda!“**

*Za redakciu časopisu Kresťan
Miroslav Vyhnánek*

Zotrúvávali v učení apoštolov a v spoločnom bratskom obecenstve - viera pôsobiaca skrze lásku

Úvahy o učení Pána Ježiša a Jeho apoštolov a prejavoch Božieho života v kresťanovi a prostredníctvom kresťana v rodine, miestnom zbore a medzi ľuďmi.

Od tmy k svetlu

Nasledujúca udalosť, hoci stará, potvrdzuje spasiteľnú moc Biblie.

Jeden vysoký dôstojník anglickej armády v ňom rozpráva príbeh svojho spasenia.

Náš pluk mal svoje sídlo v panstve Madras vo východnej Indii. Bolo mimoriadne horúco. Všetky vojenské „baraky“ boli po celý deň ako vymreté. Aký-taký pohyb nastal v nich tesne pred východom slnka a po jeho západe.

My dôstojníci sme sa stretávali za dôstojníckym stolom. Unavenú atmosféru rozhýbala správa o príchode nejakého Hebicha. Nepoznal som to meno. „Ved len počkaj,“ smiali sa mi kamaráti, „teba získa ako prvého!“ Pán Hebich bol nemecký zvestovateľ evanjelia, ktorý chodil z jednej posádky do druhej získať vojakov pre svoje názory. Vo mne sa všetko vzbúrilo. „Keď sa ten bezočivec odváži vkročiť do mojej izby, vyhodím ho tak, že na to nezabudne!“

Uplynulo niekoľko dní a na pána Hebicha sa zabudlo. Zmorený od horúčavy ležal som vo svojej izbe a fajčil. K mojej izbe sa blížili rázne kroky. V nasledujúcej chvíli stál na prahu neznámy muž v dlhom kabáte so širokým klobúkom v ruke. Bol to pán Hebich. Keď pristúpil bližšie, vstal som, a oknom vyhodil cigaretu. Uklonil sa, podal mi ruku a priateľsky pozdravil. Kdeže sa podel môj hnev? Stál som pred ním ako malý školák pred svojím učiteľom a v rozpakoch som odpovedal na pozdrav. On nebol v rozpakoch. Ponúkol mi stoličku a bez okolov povedal: „Prineste, prosím, knihu.“ Urobil som,

ako mi povedal. Nepýtal som sa akú, pretože som vedel, že myslí na Bibliu. Boli tu všetky možné knihy a brožúry, romány a poviedky. Mimovoľne som sa hanbil za tieto knihy. Mal som knihy o vojenskom umení a vojenskej technike a napokon i Bibliu, ktorá nesmela chýbať vo výbave dôstojníka anglickej armády. Lenže tú som nikdy neotvoril. Vzal som ju a položil na stôl pred pána Hebicha. Priateľsky mi poďakoval a povedal: „Otvorte, prosím, a čítajte 1.knihu Mojžišovu, 1.kapitulu, 1. a 2. verš.“ Čítal som: „**Na počiatku stvoril Boh nebesia a zem. Zem však bola pustá a prázdna a tma bola nad priepasťou a Duch Boží sa vznášal nad vodami.**“ „Stačí. Zatvorte knihu,“ povedal Hebich. „Pomodlíme sa.“ Pokľakol a ja, nevediac čo mám robiť, pokľakol som tiež. Lenže čo sa modlil, to neviem. Bol som sklúčený a zmätený. Čo mi vlastne chýba? Ku komu mám ísť? Tieto myšlienky mi vírili v srdci. Pán Hebich vstal, podal mi ruku, uklonil sa a mlčky opustil izbu. Ten večer som nešiel na stretnutie k dôstojníckemu stolu. Na druhý deň som opäť nečinne ležal vo svojej izbe. Zasa som počul vonku dlhé kroky a ako včera, znovu tu stál pán Hebich. Na jeho pozdrav som vstal a keď mi ponúkol miesto, po krátkej pauze povedal: „Prineste, prosím, knihu.“ Šiel som poslušne ku knižnici, priniesol som Bibliu a znovu som počul slová: „Otvorte, prosím, prvú knihu Mojžišovu...“ Opäť som čítal: „**Na počiatku stvoril Boh nebesia a zem. Zem však bola pustá a prázdna a tma bola nad priepasťou a Duch Boží sa vznášal nad vodami.**“ „Až potiaľ. Zatvorte knihu. Pomodlíme sa.“ Tentoraz som modlitbu počúval. Aká to bola modlitba!

Ešte nikdy som nepočul takto zo srdca sa modliť. Hovoril s Bohom ako so svojim Otcom – o mne! Prosil Ho, aby mi ukázal moje srdce, aby som pocítil odpor voči sebe samému a naučil ma odvrátiť sa od seba a uchýliť sa k Spasiteľovi. Znovu mlčky odišiel. Biblia ešte ležala na stole. Musel som si ju opäť otvoriť na známom mieste a ako žiak znova a znova čítať. Nepotreboval som komentár. Boží Duch to bol, ktorý mi vysvetľoval jednotlivé slová a ja som nachádzal v tých slovách **seba!** Áno, moje srdce a celý život boli pusté a prázdne. Hriech ma skazil a srdce zahalil do tmy ľahostajnosti a nevery. **„A Boží Duch sa vznášal nad vodami.“**

Bol to Boží Duch, ktorý vykonával na mne tento podivuhodný proces? Ležal som hlboko sklonený a pokorený. Cítil som, že som stratený, hriechom zruinovaný človek. Vinný pred Bohom. Videl som hriech v jeho skutočnej, opovrhnutia hodnej podobe. Prvý raz som sa videl cez Božie slovo, bez clony márnomyseľnosti, pýchy a ľahkomyseľnosti. Nevieam, ako

prešlo ďalších 24 hodín. Nemyslel som na horúčavu. Božím slovom vo mne vznikala nádej. Bol som v poslednej hodine svojej duchovnej tmy. Bola to hodina pred svitaním dňa.

Predpoludním som znovu začul známe kroky. Čakal som a „*Knihu*“ som mal už pripravenú. Keď vstúpil tento Boží posol dnu, povedal som mu: „*Pán Hebich, začínam rozumieť. Čo mám robiť?*“ S neočakávanou účasťou sa na mňa zahľadel a povedal: „*Boh povedal, keď tvoril svet: Bud' svetlo! A bolo svetlo. Ver v Pána Ježiša a budeš spasený.*“ Poukázal mi na zmysel smrti Pána Ježiša Božím slovom: **„Lebo toho, ktorý nepoznal hriechu, učinil za nás hriechom, aby sme boli spravodlivosťou Božou v ňom.“** (2K 5,21) Potom ma odkázal na trón, kde sedí môj Spasiteľ, ktorý sa stal mojim životom a spravodlivosťou. Potom sme sa modlili. Po prvý raz som sa modlil bez modlitebnej knižky. Ďakoval som Bohu, že mi dal večný život prostredníctvom Ježiša Krista, môjho Pána.

Ján Siracký

Cestou životem 1966, 23.7. a 15.6.

BIBLIA JE PRAVDA A ŽRIEDLO VIERY

„Tvoje slovo je pravda.“ J 17, 17

Toto znamená oveľa viac ako iba to, že Biblia je pravdivá. Biblia je v podstate sama pravdou. Keď náš Pán povedal: **„Ja som pravda...“** (J 14,6) myslel tým, že On je stelesnením dokonalej pravdy. A to každej pravdy, aká kedy bola, je a bude. To isté je pravdou aj o napísanej pravde Božieho slova. Biblia nielenže hovorí pravdivo, ona je sama pravdou. Veľký význam má slovíčko „Tvoje“. To znamená: Božie slovo. Preto je pravdou, lebo Boh nemôže klamať. Veriaci sa vo všetkom obracia na Bibliu. Tam hľadá a nachádza pravdu na každú otázku, s ktorou

sa stretá v živote. Vo svete, najmä medzi učencami, panujú rôzne názory o pôvode, zmysle a ciele ľudského života. Kde sa dozvieme úplne spoľahlivú pravdu? Len v Božom slove! To, čo sa tam dozvieme, nás nikdy neoklame.

V Kristovi sú všetky veci áno a ameň. V Božom slove nie je kolísanie. Ono hovorí o každej veci jasne, jednoznačne a autoritatívne. Áno: Tvoje slovo je pravda! Dbajme, aby sme boli dobre oboznámení s touto Božou pravdou a potom v nej vierou upevnení. Tak sa staneme nepohnutelnými vo veciach viery.

V evanjeliu Jána čítame často o viere v Kristovo meno. **„Kto verí v neho, nebude odsúdený, ale ten, kto neverí, už je odsúdený, lebo neuveril v meno jednorodeného Syna Božieho.“** (J 3,18) V starých časoch meno znamenalo charakteristiku osobnosti; meno označovalo všetko, čím človek bol. Preto veriť v meno

Pána Ježiša Krista znamená veriť vo všetko, čo je zhrnuté v Jeho osobe. „**Kto verí v Neho, nebude odsúdený.**“ (J 3,19) Ján učil, že rozhodnutia o našej večnosti sa odohrávajú už tu a teraz. Preto viera tiež dáva ľuďom večný život už tu a teraz. Viera je jeden z najdôležitejších predmetov Nového Zákona. Všade sa vyžaduje a zdôrazňuje. Kto verí, ten prestal dúfať vo svoje vlastné zdroje. Kto verí, ten sa spolieha bezvýhradne na Božiu milosť. Viera si privlastňuje Božie zaslúbenia v Kristu; lebo sa spolieha na Kristovo do-

konané dielo spasenia. Viera sa tiež spolieha na pomoc Božieho Ducha v každodennom živote. Vo viere je však zahrnutá aj naprostá poslušnosť voči Bohu. Tak čítame: „**Vierou Abrahám súc volaný poslúchol...**“ (Žd 11,8) V celej 11.kapitole listu Židom máme „oblak“ svedkov viery. Všetci títo dosiahli svedectvo, že sa ľúbili Bohu. Mnohí, aj keď nedosiahli zaslúbené veci, neprestali veriť a čakať. Ich chodenie sa konalo vierou, nie skrze videnie. Nuž verme celým srdcom v meno nášho Pána a nebudeme sklamaní.

Register učenia

- Pán Ježiš je stelesnením dokonalej pravdy. (J 14,6)
- Biblia nielenže hovorí pravdivo, ona samotná je pravdou, lebo Boh nemôže klamať. (J 17,17)
- Veriaci sa vo všetkom obracia na Bibliu.
- V Kristovi sú všetky Božie zaslúbenia áno a ameň. (2K 1,20)
- V Božom slove nie je neistota.
- Božie slovo hovorí jasne, jednoznačne a autoritatívne.
- Veriť v meno Pána Ježiša Krista znamená veriť vo všetko, čo je zhrnuté v Jeho osobe. (J 3,19)
- Viera si privlastňuje Božie zaslúbenia v Kristu, lebo sa spolieha na Kristovo dokonalé dielo spasenia.
- Vo viere je však zahrnutá aj naprostá poslušnosť voči Bohu. (Žd 11,8)

C. H. Mackintosh

Krešťan, ročník II., september 1949, číslo 9

VEČNÉ ZATRATENIE

Žijeme v materialistickej dobe, v ktorej má len málo ľudí záujem o Božie, duchovné veci. Či ale tento nezáujem má byť dôkazom toho, že týchto vecí niet? Či ozaj niet večného života, večného zatratenia, večnej slávy a večnej potupy? Keby neexistovali, mali by pravdu tí, ktorí nám radia: „Jedzme, pime, lebo zajtra zomrieme. Len to je naše, čo si užijeme.“ Ale Božie slovo, ktoré je na veky v nebi utvrdené, hovorí o niečom celkom inom. Nuž pozrime sa v jeho svetle i na túto vec.

V samom Novom Zákone nájdeme výraz „**večný**“ asi 70 ráz. Spomenieme niektoré z nich: „...**uvrhnúť do večného ohňa**“ (Mt 18,8); „...čo dobrého mám činiť, aby som mal **večný život**?“ (Mt 19,16); „**A títo pôjdu do večného trápenia**“ (Mt 25,46); „...ale je vinný **večného súdu**“ (Mr 3,29); „...aby vás prijali do **večných stánov**“ (Lk 16,9); „...a v budúcom veku **večný život**“ (Lk 18,30); „**Kto verí v Syna, má večný život**“ (J 3,36); „...podľa nariadenia **večného Boha**“ (R 16,26); „...pôsobí prenesmierne veľkú **večnú tiaž slávy**,...“ (2K 4,17); „**Veci, ktoré sa nevidia sú večné**“ (2K 4,18); „...**dom** učený nie rukou, **večný**, v nebesiach“ (2K 5,1); „...ktorí ponosú pomstu, **večné zahynutie**, preč od tvári Pánovej...“ (2Ts 1,9);

„...pôvodca **večného spasenia**“ (Žd 5,9); „...vynašiel **večné vykúpenie**“ (Žd 9,12); „...ktorý skrze **večného Ducha** obetoval sám seba bezvadného Bohu“ (Žd 9,14); „...zasľúbenie **večného dedičstva**...“ (Žd 9,15); „Ale Boh...ktorý nás povolal do svojej **večnej slávy**...“ (1Pt 5,10); „...do **večného kráľovstva** nášho Pána a Spasiteľa Ježiša Krista“ (2Pt 1,11); „To je ten pravdivý Boh a **večný život**“ (1J 5,20); „...nesú trest **večného súdu**...“ (Júda 7).

Divíme sa, že napriek týmto prehláseniam sa nájdu ešte ľudia, ktorí neveria vo večné odsúdenie bezbožných ľudí. Podľa ich tvrdenia, slovo „večný“ v gréckom jazyku neznamena večne trvajúci. Aby sme ukázali omyl týchto tvrdení, spomenieme tu niekoľko slov, v ktorých sa nachádza grécke „*aionion*“. Tým istým slovom označuje Svätý Duch večné odsúdenie bezbožného i večný život veriaceho. To isté slovo označuje spasenie i vykúpenie, z ktorého sa veriaci raduje s istotou už tu. Tým istým slovom je označený aj Boh aj Svätý Duch. Ak slovo večný v spojení večné zatratenie neznamena večný, akú máme potom záruku, že znamená večne trvajúci v spojeniach večný život, večné vykúpenie a večná sláva vyvolených Božích? Kto sa opováži vybrať sedem prípadov zo 70 a povedať: „V týchto siedmich prípadoch slovo „*aionion*“ neznamena to, čo v ostatných?“ Také právo Boh nedal nikomu. Ľudia mudrujú, že sa to vraj nezlučuje s Božou dobrotou a milosrdenstvom, aby odsúdil človeka do večného zatratenia za hriechy, ktoré spáchal za krátky čas niekoľkých rokov pozemského života. Nám stačí, že to hovorí Biblia, ktoré zamietá ako bláznovstvo každé ľudské mudrovanie o Božích výrokoch. Kto vysloví vážnosť slov: „**Kde ich červ nezomiera a oheň nehasne!**“ (Mk 9,44) Nuž chráňme sa mudrovania o Božom slove a radšej mu verme, aby sme ušli budúcemu večnému Božiemu hnevu.

Biblia hovorí práve tak o večnom odsúdení hriešnika, ako i o večnom trvaní Boha a vecí s Ním spojených. Vezmime si napríklad nesmrteľnosť duše. I keď človek padol, jeho duša sa nestala smrteľnou. Duch človeka bol, je a bude nesmrteľný. Preto bude niekde žiť (trvať) večne. Aká vážna pravda! Mnohí ju nemajú radi, preto tvrdia, že večné odsúdenie neexistuje. Ale nech sa nikto nemýli. Človek bude trvať večne v spasení alebo zatratení. Kto verí v nesmrteľnosť duše, musí veriť aj vo večné spasenie alebo odsúdenie.

Ak podľa Božieho práva nie je odplata za hriech večné odsúdenie, prečo potom Boh pripravil obeť tak nesmiernej ceny, aby človeka zachránil od toho odsúdenia? Či to nemusela byť obeť Božieho Syna, aby vykúpila hriešnika z pekelného ohňa, ak to nemal byť večný oheň? Zomrel Kristus len preto, aby nás vyslobodil z časných následkov hriechu? Nikdy nie! Podľa nekonečne cennej obeti poznávame hrôzu odsúdenia. Vďaka Bohu, z toho odsúdenia je každý veriaci vyslobodený. Ľudský rozum nestačí na rozlúštenie takej významnej veci, či za niekoľko v hriechu prežitých rokov má človek trpieť večné odsúdenie. Tá otázka bola rozriešená na kríži.

Kto tvrdí, že sa večný trest nezhoduje s Božou dobrotou, ten zabúda na to, že táto otázka má aj druhú stránku. Musíme sa pozrieť aj na túto. Čo by sa stalo s Božou spravodlivosťou a svätosťou, keby hriešnik, ktorý pohrdol Božím spasením, unikol zaslúženému trestu? Smie niekto ignorovať Božie vlastnosti? Nikdy nie! Len všetky spolu tvoria Boží charakter. Kristus na kríži ich uviedol všetky v dokonalý súlad. Tam Boh zjavil svoju dokonalú lásku k hriešnikovi a svoj dokonalý hnev voči jeho hriechu.

Čo sa má stať s človekom, ktorý zavrhol záchranu, ktorú mu Boh pripravil v Kristu? Niektorí tvrdia, že človek zahynie ako zviera a je po všetkom. Písmo nám

ale hovorí niečo iné. „**Hospodin vdýchol do jeho nozdier dych života a človek sa stal živou dušou**“ (1M 2,7). Zmenil Boh tento stav? V celej Biblii niet ani stopa po zničení (anihilácii). Len sa pozastavme pri slove „večnosť“. Dovoľme mu pôsobiť na naše svedomie. Kto toto urobí, ten sa nezbaví vedomia, že bude večne žiť – trvať. Čo sa stane s hriechom, o ktorom vieme, že nesmie byť v Božej prítomnosti? Boh a hriech sú dva nezlučiteľné pojmy. Boh je dobrý, ale aj svätý. Medzi Jeho svätosťou a našim hriechom je nekonečná priepasť. Z toho je jasné, že tí, ktorí zomreli vo svojich hriechoch, ponosú večné následky tohto svojho činu.

Preto uvažujme vážne o tejto pravde a nedajme sa mýliť chytrákmi. Večný je večný či po hebrejsky, či po grécky, latinsky alebo slovensky. V žiadnom jazyku večnosť neznamená časnosť. Namiesto spoliehania sa na ľudské mudrovanie, nech sa každý spoľahne na Kristovu obeť za svoje hriechy a potom sa nemusí báť hrôzy večného odsúdenia. Boh chce, aby všetci ľudia boli spasení. Príde ale čas, keď budú dvere milosti zatvorené. Potom sa všetci neverci presvedčia, že trest za neodpustené hriechy bude večné zatratenie.

C. H. Mackintosh

Krešťan, ročník II., apríl 1949, číslo 4

MEDZNÍKY A KAMENE ÚRAZU – UČENIE O BOŽOM VYVOLENÍ

„Neprenesieš medze svojho blížneho, ktorú vymedzili predkovia v tvojom dedičstve.“ (5M 19,14; 27,17)

„Odpracte závalu z cesty môjho ľudu!“ (Iz 57,14)

Aká starostlivosť! Aká milostivá pozornosť dýcha z citovaných slov. Staré medzníky sa nemali prenášať, ale kamene úrazu sa mali odpratať. Dedičstvo Božieho ľudu malo zostať celé a nezmenené, ale prekážky mali byť z jeho cesty odstraňované. Taká bola Božia milosť a Božia starostlivosť o Jeho ľud. Každý mal požívať podiel, ktorý mu dal Boh a bez prekážky kráčať po určenej ceste. Ale stáva sa, že nepriateľ – satan vezme medzník z jeho miesta a zmení ho na kameň úrazu. To urobil aj s učením o Božom vyvolení. Toto učenie zanechal sám Pán a jeho apoštolovia. Preto, keď je na svojom mieste, je požehnaním pre Jeho ľud. No i slávna pravda, ak je položená na

nepravé miesto, je nebezpečná ako otvorený blud. Keby niekto otvorene vyvracal učenie o Božom vyvolení, hneď by sme to spozorovali a zavrhlí by sme jeho slová. Keď ale niekto kladie vyvolenie na nepravé miesto, tak nie sme takí rozhodní. Toto je na škodu Božej pravde ľudským dušiam.

Kde je teda pravé miesto učenia o vyvolení?

V Božom dome, ktorým je Jeho cirkev. Určené je na utvrdenie veriacich, ktorí tvoria tento dom. Nepriateľ kladie túto pravdu mimo tohto domu, a tak sa stáva pre mnohé túžiace duše kameňom úrazu. Hľa, tu sú slová jedného z nich: „Keby som len vedel, že som bol vyvolený, veľmi by som sa z toho tešil. Potom by som si mohol smelo privlastniť ovocie Kristovej smrti.“ Mnohí takto zmýšľajú, i keď to nepovedia. Toto je nesprávne používanie tejto požehnanej pravdy, ktorú im nepriateľ kladie do cesty ako kameň úrazu. **Každá hľadajúca duša nech si uvedomí, že ovocie Kristovej smrti je ponúkané strateným hriešnikom a nie vyvoleným ľuďom.** Hriešnik má poznať svoj stratený stav, uveriť evanjeliu a dosiahne spasenie. Taká je nevyssloviteľná

milosť Božia. Prv ako poznám učenie o Božom vyvolení, mám prijať Božie spasenie skrze Kristovu smrť. Toto spasenie je mojím zadarmo ako slnečné lúče, plné ako more a isté ako Boží trón. Boh mi ho ponúka ako stratenému hriešnikovi, nie ako vyvolenému človekovi. Keď ho prijmem, tak sa mi stalo dôkazom môjho vyvolenia. **„Vediac bratia, milovaní od Boha, vaše vyvolenie. Lebo naše evanjelium, ktoré sa vám zvestovalo, nezáležalo iba v slove, ale aj v moci a vo Svätom Duchu a v mnohej istote.“** (1Ts 1,4-5)

Vyvolenie nie je dôvodom prijatia spasenia. Naopak, prijatie spasenia je dôkazom vyvolenia. Ako sa má hriešnik presvedčiť o svojom vyvolení? Ako to zistiť? To je Božie zjavenie, ktoré môže dosiahnuť len vierou. Nikde v Písme ale nie je reč o tom, že by poznanie o vyvolení muselo predchádzať prijatiu Božieho spasenia. Mojím jediným oprávnením k dosiahnutiu spasenia je to, že som úbohý stratený hriešnik. Keby som ho chcel dosiahnuť inou cestou, tak odstraňujem starý medzník z jeho miesta a v tej chvíli sa mi stáva kameňom úrazu. Toto je prinajmenšom veľmi nemúdre.

Viac ako nemúdre, lebo je to otvorené odporovanie Božiemu slovu. Pán Ježiš prikázal svojim učeníkom, aby kázali toto: **„Id'te po celom svete a kážte evanjelium každému stvoreniu.“** (Mk 16,15) Je tu zmienka o vyvolení? Je tu nejaká výzva k tým, ktorí počúvajú, aby najprv vyriešili otázku svojho vyvolenia? Nikdy nie! „Celý svet“ a „každé stvorenie“, sú slová, ktoré odstraňujú z cesty každý kameň úrazu. Podľa toho prehlásenia je spasenie také prístupné ako vzduch, ktorý vdychujeme a to pre všetkých ľudí. Zákon bol pre určitý národ a kraj, ale evanjelium je pre celý svet a každé stvorenie.

Podobne písal aj Pavol skrze Ducha: **„Verné je to slovo a hodné každého prijatia, že Kristus Ježiš prišiel spasit'**

„Verné je to slovo a hodné každého prijatia, že Kristus Ježiš prišiel spasit' hriešnikov, z ktorých prvý som ja.“ (1Tm 1,15)

hriešnikov, z ktorých prvý som ja.“ (1Tm 1,15) Tu rovnako niet zmienky o nejakom oprávnení pre dosiahnutie spasenia. Keď Kristus prišiel na svet spasit' hriešnikov a ja sa uznávam za

hriešnika, tak som oprávnený prijať tento dar Boží. Keby bolo napísané, že Kristus prišiel na svet spasit' vyvolených, tak by som musel nejako dokázať, že som vyvolený a len potom by som mal nárok na spasenie. Nič také však v Písme niet. **„Lebo Syn človeka prišiel hľadať a spasit' to, čo bolo zahynulo.“** (Lk 19,10) Či to nie som práve ja? Keď k Pánovi vzhliadam ako taký, tak i ja môžem povedať: **„Ktorý si ma zamiloval a vydal sám seba za mňa.“** (G 2,20) Zomrel za mňa, ako by som bol jediným hriešnikom na svete. Boh vykonal všetko. Hľa, ako slávne zaznieva jeho prehlásenie: **„Lebo Kristus, keď sme ešte boli slabí, ešte za času zomrel za bezbožných...Ale Boh tak dokazuje svoju lásku naproti nám, že keď sme my ešte boli hriešnikmi, Kristus zomrel za nás...Lebo ak vtedy, keď sme boli nepriateľmi boli sme zmierení s Bohom skrze smrť jeho Syna...“** (R5,6-10)

Je tu niečo, čo by nasvedčovalo, že hriešnik nemá právo prisvojiť si ovocie Kristovej smrti? Nič takého! Som bezbožný? Za takých zomrel Kristus! Som hriešnik? Takým Boh dokázal svoju lásku! Som Božím nepriateľom? Takých Boh zmieril sám so sebou skrze smrť svojho Syna! Tu je všetko jasné ako slnečné svetlo. Toto učenie odstraňuje z cesty všetky kameň úrazu, ktoré tam kladú teologickí mudráci. Usvedčený a kajúci hriešnik dosahuje úplné, voľné a večné spasenie.

Niekoľko sa možno opýta: **„Či vy ale úplne zavrhuje učenie o Božom vyvolení?“** To nie! My ho len kladieme na pravé miesto.

Chceme, aby bolo medzníkom a nie kameňom úrazu. Evanjelista nemá kázať vyvolenie. Pavol ho nekázal. Učil síce o vyvolení, ale kázal Krista. V tom je rozdiel. Nemôže byť evanjelistom ten, kto učenie o vyvolení kladie na nepravé miesto. Veľké škody spôsobili ľudia, ktorí namiesto Krista kázali vyvolenie. Také kázanie neprebudí ľahostajných hriešnikov a hľadajúce duše naplní neistotou a strachom.

Povinnosťou každého evanjelistu je kázať dokonalú Božiu lásku, dostatočnosť Kristovej obeti a vierohodnosť svedectva Svätého Ducha. Také kázanie je jasné. V ňom je ponúkané úplne voľné spasenie, ktoré je pevné ako piliere, na ktorých spočíva Boží trón. Evanjelium je zjavenie Božieho srdca, ako bolo vyjadrené v Kristovej smrti a potvrdené svedectvom Svätého Ducha.

Môže hriešnik vedieť niečo o Božích skrytých úmysloch? Nemôže! Či teda to, čo je skryté a neprístupné má byť príčinou zavrhnutia toho, čo je zjavné a odkryté? Prečo pohrdať tým, čo sa môže poznať kvôli tomu, čo poznať nemôžeme? Keď ľudia chcú veriť, potom nehľadajú príčinu k nevere. Ale ľudia nechcú veriť Bohu. Zavrhnú jasné Božie svedectvo kvôli tomu, že nerozumejú skrytým Božím uzneseniam. Aké bláznovstvo! Aká zaslepenosť! Aký to hriech!

Preto namiesto toho, aby sme sa trápili otázkou, či som vyvolený, môžem spočívať v dokonalej Božej láske, v dosťlačujúcom Kristovom diele a v neklamnom svedectve Svätého Ducha. Sú aj iné kamene úrazu v ceste Božieho ľudu. Odstraňujeme ich z cesty a upevňujeme staré medzníky tam, kde ich postavil Pán.

Ján Siracký

Cestou životem 1966, 28.5.

LAKOMÝ OBCHODNÍK

„Vráť sa do svojho domu a rozprávaj, aké veľké veci ti učinil Boh.“ Lk 8,39

Ľudia, ktorí uverili v Pána Ježiša, dosiahli odpustenie hriechov a spasenie. Stali sa novými ľuďmi, boli znovuzrození. Títo ľudia musia však skutkami dokazovať, že sa stali účastnými takej milosti. Z nášho textu vidíme, ako Pán Ježiš jedného takého posielal, aby svojim domácim a známym povedal, aké veľké veci mu učinil Pán. Áno, účastníkom Jeho milosti Pán hovorí: A budete mi svedkami!

V istej dedine bol lakomý obchodník, o ktorom každý vedel, že nedovažoval a nedomeriaval predaný tovar. Váženy tovar dával o pár dekagramov ľahší, metrový o pár centimetrov kratší. Ľudia to vedelia hnevali sa naňho. Jedného dňa sa po dedine rozniesla zvesť, že sa obchodník obrátil. Ľudia o tom veľmi pochybovali. Jeden muž sa však bez slova vzdialil spomedzi ľudí a išiel na obchod-

ník dvor, kde mal sklad palivového dreva, metrovicu. Tento muž sa po chvíli vrátil medzi debatujúcich pochybovačov a zvolal: „Áno, je obrátený!“ „Ako to vieš?“ pýtali sa ho. „Bol som zmerať jeho metrovicu, ktorú včera napíllil a je ozaj meter dlhá.“

Tento dôkaz umlčal pochybujúcich ľudí. Jeho skutky hovorili presvedčivo.

Ján Siracký

Cestou životem 1966, 17.7.

PRÍVETIVÝ

„A sluha Pánov... má byť prívetivý ku všetkým.“ 2Tm 2,24

Pán Ježiš, ten dokonalý Boží sluha, bol stále prívetivý. Ráno i večer, v hlade i v smäde, v búrke i v peknom počasí, k nepriateľovi aj k priateľovi, k chudobnému i k bohatému, k vysokému i k nízkemu. Z Neho nevyšla nikdy iba nejaká formálna mŕtva prívetivosť. I Jeho učeníci povedali: Videli sme Jeho slávu, plnú milosti a pravdy. V ňom bola láska, ktorá prevyšuje náš rozum. On je ten najkrajší,

najprívetivejší, najväčšieho milovania hodný v celom vesmíre. Tajomstvo Jeho charakteru je vyjadrené v Božom prehlásení: „**Toto je ten môj milovaný Syn, v ktorom sa mi zaľúbilo.**“ On bol príjemnou vôňou svojmu Otcovi, lebo svoju vôľu cele podriaďoval Otcovej vôli. Uňho nebolo nijakej horkosti alebo odporu. Z Neho prúdila iba sladkosť Božej lásky. Nuž aj v tejto veci pre nás platí Jeho výzva: „**Učte sa odo mňa!**“ Ako to máme dokázať? Snažme sa osladzovať všetko horké vókol seba. Úbohí kresťania, ktorí budia dojem, akoby stále jedli citróny. Títo majú veľkú vinu na tom, že sa ľudia neobrátia k Pánu Ježišovi. Podľa ich kyslého a horkého vzhľadu súdia aj kresťanské učenie i samotného Krista. Nuž sluha Pánov má byť prívetivý vo všetkom.

Ján Siracký

Cestou životem 1966, 9.6.

PÝCHA A SEBECTVO

„**A povstal medzi nimi aj svár o tom, ktorý z nich zdá sa byť väčším.**“ Lk 22,24

Škoda, že sa taký svár vyskytne i dnes medzi Pánovými učeníkmi! Nemusí pritom ani odznieť slovo „väčší,“ a predsa je zrejmé, že podstatou sporu je práve ono. Pripusťme, že v našom duchovnom živote je mnoho kvasu sebeckta, ktorý nás nakváša. Často hľadáme pre seba výhody, chválu a povýšenosť, ale iba tak nenápadne. Nič tak ťažko v nás nezomiera, ako pýcha a sebeckto. Človek je taký, že i keď z neho strhneme viaceré vrstvy sebeckta, zostane ho na ňom ešte dosť. Keď sa zbavíme samospravodlivosti, zostane v nás sebadúfanie. Keby sme sa aj toho zbavili, zostane v nás samolúbosť. A keď si myslíme, že sme sa aj toho zbavili, zostane v nás svojvôľa. A keby sme sa aj tej zbavili, zostane v nás samochvála a namyslenosť na svoju pokoru. Len keď toto poznáme, túžobne

voláme: „*Skry predou mnou moje ja, daj, aby som iba Krista žil. Mŕtvi vo mne moje zlé sklony, nech nezostane vo mne žiadny zamilovaný hriech!*“

Takto sa vyhneme podobným hádkam. Len keď budeme zostávať v Pánovej blízkosti, zostaneme malými, a tí nevedú taký spor.

Voľne upravil **Josef Kurz**

Ze slov pravdy a lásky, číslo 3.-4., marec 1940

BÁJKA O BIBLIÍ

Bájka je vymyslený príbeh, kde sa veci správajú ako ľudia.

Bola raz jedna Biblia, ktorá sa naučila čítať a písať. A tak ju napadlo, že by si mohla začať viesť denník a zaznamenávať v ňom svoje príbehy! Predsavzaté – vykonané! Denník rástol a rástol, až sa z neho stala objemná kniha. Nemôžeme ju preto opísať celú, ale vybrali sme z nej len časť, ktorá obsahuje udalosti jedného roku. Prečítaj si ich, milý čitateľ, bude ťa to zaujímať:

15.január. V prvý deň tohto studeného mesiaca dozrelo v duši môjho terajšieho pána – mladého učeníka – veľké predsavzatie. Sľúbil si, že ma bude denne čítať, aby bol so mnou hotový do konca roka. Prvý týždeň som skutočne bola denne v jeho rukách. Potom prestal, a tak už asi týždeň odpočívam na jeho knižnici.

2.február. Zo svojho vyvýšeného miesta na knižnici pozorujem ako z rozľadne okolo seba neobvyklý ruch. Čo to? Robí sa veľké upratovanie. Aj ja som bola vyrušená zo svojho pokoja. Berú ma do rúk, nadvihujú, posúvajú, stierajú zo mňa a okolo mňa prach a zase ma kladú na moje miesto.

11.február. Dnes ráno si na mňa môj pán zrazu spomenul. Vyhľadal niekoľko známejších miest z listov Timotejovi a potom som ho doprevádzala do detskej besiedky. Je nedeľa. Hovoril k deťom

a dával im za vzor Timoteja. Ako je vraj dôležité od detstva poznať Sväté Písmo. Aká je to vraj milosť a prednosť sýtiť sa mnou ako chlebom od mladosti. Nechcem veriť svojim ušiam. Prečo ma teda môj pán tak zanedbáva, keď iným radí, aby ma milovali? Môj pán pekne hovoril, ale neupútal to. Bolo to chladné ako svetlo Mesiaca.

9.marec. Opäť veľké upratovanie. Opakujú sa presne tie isté udalosti ako 2.februára.

13.apríl. Čo sa to deje? Môj pán ma vzal zas po dlhej dobe do rúk. Usilovne hľadá niektoré miesta, no nemôže ich nájsť, aj keď je každé z nich stále na tom istom mieste. Berie na pomoc akúsi hrubú knihu. Počkajte, aha, na jej obale je nápis – Biblická konkordancia. Je tu ešte stoh iných kníh. Čítam ich mená: Biblický slovník, Biblická chronológia, Námety k preslovom, Príklady a podobenstvá a tie ďalšie už, žiaľ, nedovídim prečítať. Silná konkurencia. Môj pán si z nich niečo vypisuje. Občas siahne aj po mne, keď potrebuje nejaký citát.

14.apríl. Je večer. Som so svojim pánom vo veľkej miestnosti, ktorej sa hovorí „Kresťanské zhromaždenie.“ Môj pán káže. Ale je veľmi nepresvedčivý. Hľadá vhodné slová, aj keď je inokedy veľmi výrečný. Na čele mu vyráža lepkavý pot. Je mi ho zo srdca ľúto. Ako rada by som mu pomohla z núdze. Volám na neho: „Káž Krista! Evanjelium musí byť ako blesk z neba, ktorý udrie a zapáli. Nechaj to rozprávanie o tom, akí by mali byť ľudia. To nikomu neprospeje!“ Márne! Môj hlas je príliš tichý a jemný pre nevnímové uši môjho pána.

1.júl. Dlho som odpočívala na polici. Iba čo dovtedy zo mňa niekoľkokrát utreli prach. Dnes je tu opäť čulý ruch. Môj pán sa chystá na dovolenku. Nezabudne na mňa? Nezabudol! Berie ma do ruky a ukladá do kufra. Ale beda! Moja radosť bola predčasná! Strieda ju zármutok. Ocitla som sa v tesnej blízkosti s bez-

božnou svetskou spoločnosťou. Sú tu aj iné knihy. Niekoľko románov, jedna detektívka... To sú moji spoločníci. Je mi smutno a clivo. Prečo som radšej nezostala na polici!

30.júl. Ešte stále ležím v kufri, aj keď ostatné veci, aj knihy, sú od prvého dňa dovolenky vybalené.

15.september. Už dlhší čas som na svojom starom mieste. Dnes ma môj pán zase berie do ruky. Píše list milému priateľovi, ktorému zomrela manželka. Vyberá slová plné útechy a zostavuje z nich dlhý dopis.

24.december. Môj pán má vianočnú dovolenku. Nie je dosť ľadu ani snehu, nedá sa korčuľovať ani lyžovať. Nudí sa. Náhle si spomenul na mňa. Vzal ma, očistil od prachu, otvára ma, ale nečíta. Jeho oči hľadajú zamyslene do diaľky. Naraz počujem jeho hlas: „Od 1.januára začnem pravidelne čítať a vydržím za každú cenu.“ Je mi smutno. Viem dopredu, ako to skončí. Keby mal so mnou úprimný zámer, začal by ma čítať ešte dnes...

**To je koniec našej bájky,
čiže vymysleného príbehu,
kde sa veci chovajú ako ľudia.
Ale je ten príbeh naozaj len vymyslený?
Čo by rozprávala tvoja Biblia,
keby dokázala písať a hovoriť**

E. H. Broadbent
Kresťanská ročenka 1936

CUDZINCI A PÚTNICI

„...nepremôžu ju brány ríše smrti.“

Mt 16,18

Táto naša správa o niektorých neskorších udalostiach je zostavená z rôznych prameňov a ukazuje, že existovala trvalá postupnosť cirkví, čiže zborov či zhromaždení, pozostávajúcich z veriacich, ktorí si určili konať podľa učenia Nového Zákona. Táto postupnosť sa nemusí viazať na jedno a to isté miesto. Často

boli také cirkvi rozptýlené alebo zanikli, ale im podobné vznikli na iných miestach sveta. Styčné body so všeobecnými dejinami sú uvedené tam, kde napomáhajú lepšiemu pochopeniu súvislostí.

Tiež sa zmieňujeme o niektorých duchovných prúdoch, ktoré síce nevedli k utvoreniu cirkví podľa novozákonného vzoru, ale predsa vrhajú svetlo na hnutia, ktoré viedli k ich zakladaniu.

Začiatky r.29 – 100

Nový Zákon je vhodný aj pre súčasné pomery

Nový Zákon je dôstojným ukončením Starého Zákona. Je to jediné vhodné zakončenie, ku ktorému mohli smerovať zákon a proroci. Nový Zákon ich neodstraňuje, ale obohacuje, napĺňa a nastupuje na ich miesto. Sám v sebe má ráz úplnosti a podáva zjavenie, ktoré je prispôbené všetkým ľuďom všetkých čias, teda nielen kusé počiatky nového obdobia, ktoré by vyžadovali sústavné zdokonaľovanie a zmeny, aby to vyhovovalo požiadavkám meniacich sa časov. Pán Ježiš Kristus nám nemôže byť popísaný lepšie, než ako je v štyroch evanjeliách a dôsledky pravdy, ktoré plynú z Jeho smrti a vzkriesenia, nemôžu byť predkladané vierohodnejšie, ako sú v listoch.

Starý a Nový Zákon

Starý Zákon popisuje vznik a vývoj Izraelského ľudu, skrze ktorý Boh vo svete zjavoval sám seba, kým neprišiel Kristus. Nový Zákon zjavuje Kristovu Cirkev, ktorá sa skladá zo všetkých, ktorí sú znovuzrodení prostredníctvom viery v Božieho Syna a sú účastníkmi Božieho a večného života (J 3,16).

Kristova Cirkev a cirkvi Božie (miestne zhromaždenia)

Pretože tento útvar – celá Kristova Cirkev – nie je možné vidieť celý a nemôže sa prejavovať iba na jednom mieste, pretože jeho mnohé údy sú už s Kristom a ostat-

ní sú rozptýlení po celom svete, je mu určené, aby bol známy a vydával svedectvo prostredníctvom cirkví Božích, zborov či zhromaždení na rôznych miestach a v rôznych dobách. Každá taká cirkev sa skladá z tých učeníkov Pána Ježiša, ktorí sa na danom mieste zhromažďujú v mene Pána Ježiša Krista. Takým je zaslúbená Pánova prítomnosť uprostred nich a Svätý Duch sa prejavuje rozmanitým spôsobom všetkými jej údmi (Mt 18,20; 1Kor 12,7).

Každá z týchto cirkví, zborov či zhromaždení je v priamom spojení s Pánom, od ktorého sa jej dostáva jej zvrchovanosť a ktorému je zodpovedná (Zj 2 a 3). Neexistuje najmenší pokyn, že by jedna cirkev mala dohliadať na druhú alebo že by mal byť utvorený organizovaný zväz cirkví, ale ich spája úzke osobné obecnstvo (Sk 15,36).

Hlavnou úlohou cirkví je šíriť na svete známosť evanjelia resp. dobrú zvesť o spasení. To prikázal Pán pred svojim vystúpením na nebesia a zaslúbil dať Svätého Ducha ako moc, v ktorej mala byť táto úloha splnená (Sk 1,8).

Skutky apoštolov – vzor pre prítomnosť

Udalosti v dejinách cirkví za doby apoštolov boli vybrané a spísané v knihe Skutkov apoštolov takým spôsobom, aby boli príkladom pre Cirkev. Opustenie tohto vzoru malo vždy zhubné následky a všetky prebudenia a oživenia boli vždy spôsobené nejakým návratom ku vzoru a zásadám obsiahnutým v Písmach.

Letnice a vytvorenie miestnych zhromaždení (cirkví)

Od Letníc sa evanjelium rýchlo šírilo. Mnohí Židia, ktorí ho počuli na sviatok v Jeruzaleme, keď bolo kázané po prvý raz, ho niesli do rôznych častí sveta, kde bývali. Aj keď Nový Zákon podáva podrobné správy iba o misijných cestách apoštola Pavla, cestovali aj ostatní apoštolovia do ďalekých oblastí, kázali a za-

kladali miestne zhromaždenia. Všetci, ktorí uverili, boli Kristovi svedkovia. **„A tak tí, ktorí sa rozprchlí, prešli každý svojou stranou a zvestovali Slovo.“** (Sk 8,4) Okolnosť, že sa tvorili zhromaždenia (cirkvi), tam kde bolo aj len niekoľko málo veriacich, dodala dielu stálosť a pretože každé zhromaždenie (miestna cirkev) bolo od počiatku vedené k bezprostrednej závislosti na Svätom Duchu a zodpovednosti oproti Kristovi, stalo sa strediskom pre šírenie slova života. Novovzniknutému zhromaždeniu (cirkvi) v Tesalonikách bolo hovorené: **„Lebo od vás sa rozhlásilo slovo Pánovo nie len v Macedónii a v Achaji, ale aj na každom mieste sa rozniesla vaša viera v Boha, takže nám netreba nič hovoriť.“** (1Ts 1,8) I keď žiadne zhromaždenie (cirkev) nebolo závislé na nejakej organizácii alebo zväze cirkví, predsa bolo udržiavané úzke obecnosť s ostatnými cirkvami; spojenie, ktoré bolo oživované častými návštevami bratov slúžiacich Slovom (Sk 15,36). Pretože zhromaždenia sa konali v súkromných domoch, v akýchkoľvek miestnostiach, ktoré sa dali prenajať, alebo pod šírym nebom, neboli potrebné zvláštne budovy. Toto zapojenie všetkých údob do služby, táto pohyblivosť a neorganizovaná jednota, dovoľujúca rozmanitosť, ktorá zdôrazňovala iba zväzok spoločného života v Kristovi a vlastníctvo toho istého Ducha Svätého, pomohli zhromaždeniam (cirkviam) prečkať prenasledovania a vykonávať svoju úlohu: priniesť celému svetu zvesť o spasení.

Synagógy a miestne zhromaždenia (cirkvi)

Podobnosť a spojitosť medzi synagógami a cirkvami, kresťanskými zhromaždeniami, je zrejmá. Pán Ježiš sám Seba postavil ako stredobod každej z cirkví, ktoré sú rozptýlené po celom svete, keď hovoril: **„Lebo kde sú dvaja alebo traja zhromaždení v mojom mene, tam som ja v ich strede“** (Mt 18,20) a dal im Písmo

za nezničiteľného vodcu. Z toho dôvodu sa ukázalo nemožným vyhubiť cirkvi. Keď boli zničené na jednom mieste, objavili sa opäť na iných miestach.

Rozptýlenie Židov

Židia v rozptýlení boli veľmi horliví v šírení známosti pravého Boha medzi pohanmi. Ich svedectvom sa obrátil značný počet k Bohu. V treťom storočí pred Kristom bol preložený Starý Zákon z hebrejčiny do gréčtiny, zvaný Septuaginta, a pretože v tamtej aj nasledujúcej dobe bola gréčtina hlavným dorozumievacím prostriedkom medzi národmi. Týmto prekladom vznikol znamenitý nástroj, ktorým mohli byť pohanské národy oboznamované so Starým Zákonom. Vyzbrojení týmto prekladom, využívali Židia k tomuto dobrému dielu ako synagógy, tak obchodné styky. Jakob, brat Pánov, povedal: **„Lebo Mojžiš má od dávnych pokolení po mestách tých, ktorí ho hlásajú, a číta sa po synagógach každú sobotu.“** (Sk 15,21) Tam prichádzali Gréci a iní, obťažaní hriechmi a bremenom pohanov, zmätení a neuspokojení svojimi filozofickými názormi a pri počúvaní zákona a prorokov dochádzali k známosti jediného pravého Boha.

V synagógach bola sloboda služby. Pán Ježiš v nich obyčajne učil – **„A prišiel do Nazaretu, kde bol odchovaný, a vošiel, podľa svojej obyčaji, v sobotný deň do synagógy a vstal, aby prečítal.“** (Lk 4,16) Keď prišiel Barnabáš a Pavol na svojej ceste do Pisídskej Antiochie, vošli do synagógy a posadili sa. **„A po prečítaní zákona a prorokov poslali k nim predstavení synagógy a kázali povedať: Mužovia bratia, ak máte nejaké slovo napomenutia pre ľud, hovorte!“** (Sk 13,15)

Prvotné cirkvi tvorené zo Židov

Keď prišiel Kristus, Mesiáš, naplnenie nádeje a svedectiev Izraela, uveril v Neho veľký počet Židov a nábožných pohanov

a medzi nimi sa utvárali prvé miestne zhromaždenia (cirkvi).

Židia zavrhujú Krista

Vládovia ľudu však žiarlili na Toho, ktorý bol zaslúbeným semenom Abraháma a najväčším z Dávidových synov, a závideli pohanom účasť na cirkvi a požehnaní, ako sa to hlásalo v evanjeliu. Preto zavrhli svojho Kráľa a Vykupiteľa, prenasledovali Jeho učeníkov a išli ďalej svojou cestou v temnosti bez Spasiteľa, ktorý bol im prvým daný ako výraz Božej lásky a zachraňujúcej moci.

Židovské náboženstvo

Pretože cirkev sprvoti vznikala v židovských kruhoch, boli Židia jej prvými protivníkmi. Ale skoro sa rozšírila ďalej a keď sa obracali ku Kristovi pohaniam, prišla do rozporu s gréckymi názormi a rímskou mocou. Na Kristovom kríži bola napísaná Jeho obžaloba v hebrejčine, gréčtine a latinčine (*J 19,20*) a v oblasti duchovnej a politickej moci týchto troch jazykov začala cirkev trpieť a tiež získať prvé víťazstvá.

Židovské náboženstvo ohrozovalo cirkev nielen fyzickými útokmi, ale zvlášť a vytrvalejšie tým, že kresťanov uvádzalo pod zákon. Proti takému upadnutiu späť počujeme odporovať Pavla v *liste Galaťanom*: „...**pretože zo skutkov zákona nebude ospravedlnené niktoré telo, ...ale skrze vieru Ježiša Krista.**“ (*G 2,16*) Zo Skutkov apoštolov a z listu Galaťanom vidíme, že prvé vážne nebezpečenstvo, ktoré hrozilo cirkvi, záležalo v tom, že bude vtiesnaná do medzí židovskej sekty a stratí tak svoju moc a slobodu priniesť celému svetu známosť Božieho spasenia v Kristovi.

Grécka filozofia a rímska moc odporujú cirkviam

Grécka filozofia, ktorá hľadala nejakú teóriu o Bohu, nejaký výklad prírody a životné vodítko, mala vplyv na všetky ná-

boženstvá a celé myslenie, nech prichádzalo z Grécka alebo z Ríma, z Afriky alebo z Ázie. Povstávala jedna **gnosis** čiže známosť, jeden filozofický systém po druhom a stával sa predmetom horlivých diskusií. Najväčšiu časť gnostických systémov čerpala z rôznych zdrojov, spájala pohanské a židovské, neskôr kresťanské učenie a prax. Stúpenci týchto systémov premýšľali o „*tajomstvách*“, ktoré boli pre zasvätených základom pre vonkajšie formy pohanských náboženstiev. Často hlásali existenciu dvoch bohov alebo princípov; svetla a tmy, dobra a zla. Hmota a viditeľné veci sa im zdali byť výsledkom moci temnosti a pod jej dohľadom. Čo bolo duchovné, pripisovali vyššiemu bohu. Tieto špekulácie a filozofie boli podkladom mnohých bludných učení, ktoré vnikali od najrannejších dôb do cirkvi a ktoré sú vyvrátené neskoršími spismi Nového Zákona, zvlášť listami Pavlovými a Jánovými. Ešte viac než samotné bludy však ohrozili cirkev prostriedky, ku ktorým sa uchýľovala, aby čelila týmto útokom a zachovala jednotu učenia. Lebo tejto obrane vďačí za svoj vznik biskupská moc a vlada spolu s kňazským systémom, ktorý tak skoro a tak vážne začal meniť ráz cirkvi.

Rímska ríša bola postupne vtiahnutá do útoku na cirkvi. V tomto útoku vynakladala príležitostne svoju celú moc a zvrchovanosť, aby vyhubila a zničila cirkvi.

Asi v roku 65 bol usmrtený apoštol Peter a asi dva roky neskôr apoštol Pavol, obaja v Ríme. Zničením Jeruzalema roku 70 sa len podčiarkla skutočnosť, že cirkviam nebola daná viditeľná hlava či centrum na zemi.

Sväté Písma ukončené

Neskoršie zakončil apoštol Ján Písma Starého a Nového Zákona dôstojným ukončením všetkého, čo predchádzalo, keď napísal svoje evanjelium, svoje listy a Zjavenie.

Ján Siracký

Cestou životem 1966, 27.2.

NEVYČERPATEĽNÁ STUDŇA

„Hľa, ruka Hospodinova nie je prikrátka, aby nemohla zachrániť.“ Iz 59,1

Istý chlapec stál pri dedinskej studni a pooroval množstvo ľudí, ktorí z nej čerpali vodu. Odrazu mal obavu, že tí ľudia vyčerpajú všetku vodu zo studne. V jedno ráno, prv ako ľudia začali prichádzať po vodu, spustil sa do studne a nad hladinou vody urobil čiarku. Večer, keď už nikto neprichádzal po vodu, znovu sa spustil do studne, aby zistil, koľko vody z nej ubudlo. Bol veľmi prekvapený, keď videl, že hladina je práve na jeho znaku, ktorý tam ráno urobil.

Toto je krásny obraz Krista, o ktorom čítame: **„Lebo v Ňom prebýva všetka plnosť božstva telesne“** (Kol 2,9), v Ňom, ktorý stvoril vesmír duchom svojich úst (Ž 33,6). Na Jeho pleciach spočíva vláda všetkých vecí. Jeho meno je „**Predivný**.“ Jeho krv očistila mnohých ľudí od hriechov a predsa nestratila svoju očisťujúcu a výkupnú moc (1J 1,7). plnosti Jeho milosti čerpajú nespočítateľné zástupy veriacich a predsa z nej neubúda. Je

na nás veriacich, aby sme stále čerpali z tejto plnosti pre seba i pre svojich blízkých. Nebojme sa, Jeho plnosť nebude nikdy vyčerpaná. Jeho ruka nie je prikrátka, aby nemohla zachrániť

v. d. K

Ze slov pravdy a lásky, roč.VI., číslo 8-9, september 1922 a číslo 10-11, november 1922

„DUCH SVÄTÝ, ktorý prebýva v nás“ 2Tm 1,14

V 1.kapitole Skutkov je opísaná udalosť, v ktorej boli učeníci naposledy s Pánom po Jeho zmŕtvychvstaní. Videli Ho vystupovať hore do neba. Ich oči Ho sprevádžali. Čo ich viac mohlo pútať k svetu a jeho veciam, keď On opustil svet? A išli do „*vrchnej dvorany*“, kde oddelení od sveta zotrvali jednomyseľne na modlitbe a podľa Pánovho slova očakávali na zaslúbenie Svätého Ducha.

Tak nastali Letnice (pozn.Letnice, gr.„*pentecoste*“ znamená 50.deň). V poradí židovských sviatkov boli Letnice slávnosťou týždňov a nazývali sa rôzne: „**slávnosti žatvy**“ (2M 23,16), „**dňom prvotín**“ (4M 28,26) „**v ktorom bola obetovaná nová suchá obet**“ (3M 23,16-22).

Teraz si vezmime Písmo a všimnime si začiatok druhej kapitoly Skutkov. Hlavným obsahom prvej kapitoly je: Pán **opúšťa** zem a **vstupuje** do neba. Obsahom začiatku druhej kapitoly je: Svätý Duch **opúšťa** nebo a **zostupuje** na zem.

To prvé, čomu venujeme pozornosť je to, že veriaci boli v ten deň Letníc **všetci jednomyseľne spolu** na jednom mieste (Sk 2,1). Vo verši druhom sa nám oznamuje, že zrazu povstal zvuk z neba a **naplnil celý dom**, kde sedeli. Všetci v dome boli ako celok pokrstení v Duchu, ktorý naplnil dom, Presne tak, ako keď voda vnikne do lode a pochová všetkých, ktorí sú v nej. Toto musel byť podivuhodný okamih pre učeníkov, keď boli podľa slov Pána Ježiša naraz, všetci, **pohrúžení do Svätého Ducha - pokrstení**.

Tak ako veriaci, ktorý sa necháva pokrstiť, je pri krste ponorený do jedného živlu, do vody, tak sa stalo i tu v túto hodinu krstu Svätým Duchom so všetkými veriacimi: boli skrze jedného Ducha spo-

jení v jedno telo: „**Lebo i v jednom Duchu my všetci sme pokrstení v jedno telo, buď Židia, buď Gréci, buď sluhovia, buď slobodní, a všetci sme napojení v jedného Ducha.**“ (1Kor 12,13)

Teraz prichádzame k tretiemu veršu druhej kapitoly. Tu nachádzame inú novú udalosť. Učenici postrehli úplne nový úkaz. „**A ukázali sa im rozdeľujúce sa jazyky ako čo by jazyky ohňa, a sadol na jedného každého z nich.**“ Jeden každý z nich osobne obdržal teraz Svätého Ducha – aby v nich trvalo prebýval a zostával.

Všimnime si to ešte raz: Vo verši 1 a 2 stojí v popredí celok veriacich („všetci spolu“). Jednotlivec neprichádza do úvahy! Oproti tomu v 3.verši sú v popredí jednotlivé osoby (na **každom** u nich). Prvá udalosť – krst v.1 a 2 verši – bol vykonaný na celku, sume všetkých veriacich. Druhá udalosť – dar Svätého Ducha v.3.verši – – sa týkal veriacich jednotlivo, osobne.

V spojení s týmito dvomi udalosťami nám 4.verš podáva správu o mocnom pôsobení Svätého Ducha v nádobách, v ktorých si urobil svoj príbytok: „**A zrazu boli všetci naplnení Svätým Duchom...**“ Toto „naplnenie“ Svätým Duchom sa pri veriacich opakovalo. Ono je spojené s našou zodpovednosťou, pretože sme napomínaní: „**Buďte plnení Duchom.**“ (Ef 5,18)

Naproti tomu v Písme nenachádzame žiadne opakovanie **krstu** Svätým Duchom alebo **daru** Svätého Ducha. Jediný raz sa odohral krst Svätým Duchom na celku veriacich, tvoriacich z nich jedno telo, ktoré rastie až do Pánovho príchodu. A jediný raz obdrží každý veriaci (ktorý uverí) osobne Svätého Ducha ako pečat' či znamenie a ako závdavok ku dňu vykúpenia. Ale „naplnenie“ Svätým Duchom sa na tých istých osobách opakovalo. V prvých troch veršoch druhej kapitoly Skutkov máme teda dve udalosti, ktoré sa odohrali v rovnakú hodinu. Prvá sa týkala celku, druhá jednotlivcov:

1. **Dom bol naplnený Svätým Duchom a oni boli ako celok „...i v jednom Duchu pokrstení v jedno telo.“**
2. **Jeden každý z nich obdržal Svätého Ducha nie v podobe holubice ako sa stalo u Pána, ale v podobe ohnivého jazyka.**

Tieto dve udalosti boli naplnením dvoch zaslúbení:

1. **že budú pokrstení Svätým Duchom**
2. **že obdržia dar Svätého Ducha, ktorý zostane u nich a v nich.**

Tieto dve zaslúbenia sa naplnili zrána na Letnice.

Musíme si uvedomiť, že „**krst**“ a „**dar**“ Svätého Ducha nie je to isté. Obidve udalosti sa síce stali v rovnakej dobe na Letnice, ale napriek tomu sa nesmú zamieňať a pokladať za totožné. Musíme ich rozoznávať, ako rozoznávame „pomazanie“, „zapečatenie“ a „závdavok“ Ducha, aj keď sa tiež súčasne stávame účastníkmi týchto požehnaní s darom Svätého Ducha.

Mnoho zmätku a nebiblického zmýšľania sa spôsobilo tým, že sa tu rozdiel nerobil. Ak chceme hovoriť o „zoslaní“, „darovaní“ a „prijatí“, tak nám ani na um nezide, aby sme pre tieto skutočnosti používali slovo „krst“. Vyjadrujeme to, čo myslíme, primerane a pravdivo – a **Boh nerobí inak**. Keď Boh hovorí o „krste“, tak má na mysli krst; keď hovorí o „zoslaní“, „darovaní“ a „prijatí“ Svätého Ducha, tak tým myslí to, čo hovorí. Písmo je **sväté a presné**. A tak aj my nemáme významovo rozdielne slová posudzovať tak, akoby znamenali to isté. Ak ich zamieňame, sme uvedení do zmätku.

Čo učí Písmo o krste Svätým Duchom?

Písmo hovorí len veľmi málo o krste Duchom. Okrem 2.kapitoly Skutkov apoštolov, v ktorej nachádzame správu o tejto

záračnej udalosti, máme už len sedem miest v Písme, v ktorých je zmienka o krste Svätým Duchom.

Na **troch** miestach (*Mt 3,11; Mr 1,8; Lk 3,16*) máme svedectvo Jána Krstiteľa, ktorý prorocky oznamuje, že ten, ktorý príde po ňom, Pán Ježiš, bude krstiť Svätým Duchom a ohňom.

Na **štvrtom** mieste (*J 1,33*) rozpráva Ján o zjavení, ktoré mu bolo dané o Pánovej osobe: „**Na koho uvidíš zostupovať Ducha a že zostáva na ňom, to je ten, ktorý krstí Svätým Duchom.**“

Piate miesto nachádzame v *Skutkoch 1,5*. Tu je to sám Pán, ktorý poukazuje svojim učeníkom na krst Svätým Duchom a hovorí im, že sa táto udalosť stane „**o nie mnoho dní.**“

Šieste miesto je v *Skutkoch 11,16*. Tam sa Peter obzerá späť a spomína na krst Svätým Duchom počas Letníc. „**A rozpamätal som sa na slovo Pánovo, ako hovoril: Ján krstil vodou, ale vy budete pokrstení Svätým Duchom.**“

Siedme a posledné miesto (*1K 12,13*) nás pouča o tom, čo sa stalo v krste Svätým Duchom, totiž utvorenie tela na zemi: „**Lebo i v jednom Duchu my všetci sme pokrstení v jedno telo, buď Židia buď Gréci buď sluhovia buď slobodní, a všetci sme napojení v jedného Ducha.**“

Zisťujeme, že šesť miest poukazuje na udalosť počas Letníc a jedno miesto na vnútornú stránku a podstatu tohto krstu. Ján Krstiteľ bol prvý, ktorý ho predpovedal, potom Pán a neskôr Peter poukazujú na Letnice, keď sa splnilo toto proroctvo a Pavol nás pouča, že všetci veriaci sú zahrnutí do tohto krstu.

Písmo nám o krste Svätým Duchom viac nehovorí. Vystihli sme ale hĺbku tejto udalosti? Niečo **úplne nové** vznikalo na zemi krstom Svätým Duchom. Začala sa tá stavba, o ktorej hovoril Pán: „**...na tej skale zbudujem svoju Cirkev.**“ (*Mt 16,18*) Bolo utvorené „jedno telo“, ktoré rastie a zahrňuje každého veriaceho až do Pánovho príchodu.

Od tejto hodiny prestal byť malý zástup veriacich v Jeruzaleme zástupom **jednotlivých** veriacich. Od tej chvíle boli **nerozlučne spojení v „jedno telo“** a tiež nerozlučne spojení s Hlavou tohto tela. Keď sa onen dom naplnil podivuhodným silným vánkom z neba, boli pokrstení v túto predtým im neznámu jednotu, ktorá sa nedá zrušiť nijakou mocou ani násilím. Veď Pán o nej povedal: „**...a nepremôžu ju brány ríše smrti.**“ (*Mt 16,18*) Nepriateľ sa môže pokúsiť túto jednotu zničiť hriechom a roztržkami a to sa mu aj **navonok** podarilo, ale jednota samotná utvorená krstom Svätým Duchom **je nezničiteľná**. Je skutočnosťou, ktorá sa nedá zničiť, pretože je: „**...jedno telo.**“ (*Ef 4,4*)

Niečo také predtým neexistovalo. Enoch, Noach, Abrahám, Mojžiš, Dávid a iní boli veriaci muži, ktorí žili s Bohom. Boli to jedinci, ktorí neboli zlúčení v jedno telo, v jednotu a nikdy netvorili s nebeskou Hlavou „**Kristovo telo.**“ Na niečo také ani len nepomysleli; taká myšlienka nemohla vzísť v ľudskom srdci; ale bola v Božom srdci už pred založením sveta. Tento plán ukrytý v Božom srdci Boh uložil ako tajomstvo do Adama a Evy. Na to poukazoval Pavol, keď písal do Efezu: „**Toto tajomstvo je veľké, ale ja hovorím vzťahom na Krista a vzťahom na cirkev.**“ (*Ef 5,32; 1M 2,24*) Ďalej čítame v *1M 5,1-2*: „**Toto je kniha rodov Adamových. V deň, v ktorý stvoril Boh Adama, učinil ho na podobu Boha. Muža a ženu ich stvoril a požehnal ich a nazval ich meno Adam, v deň, v ktorý boli stvorení.**“ Samostatnosť ženy **pominula** v jednote so svojim mužom: Boh nazval ich meno **Adam (človek)**. Tak je to aj s Cirkvou Pánovou. Vo svojich ponaučeniach o nej Pavol ukazuje na ľudské telo a hovorí: „**Lebo ako je telo jedno a má mnoho údov, a všetky tie údy toho jedného tela, hoci ich mnoho, sú jedným telom, tak aj Kristus.**“ (*1K 12,12*) Môže sa vzájomná jednota veriacich a Krista lepšie vyjadriť ako týmto pomenovaním,

v ktorom je vyjadrené úzke a nerozlučné spojenie? **Cirkev je nazvaná menom Toho, z ktorého povstala!**

Tak, ako sa pominie meno ženy v mene muža (*keď On nazval jej meno Adam*), tak Písmo spája Cirkev s Kristom v jedno meno: **KRISTUS**. A apoštol to v nasledujúcom verši odôvodňuje: „**Lebo i v jednom Duchu my všetci sme pokrstení v jedno telo, bud' Židia, bud' Gréci, bud' sluhovia, bud' slobodní a všetci sme napojení v jedného Ducha.**“ (1K 12,13)

Keď samotné Písmo poukazuje v krste Svätým Duchom na „jedno telo,“ na jednu Cirkev – t.j. na **Jeho** Cirkev, ktorá vtedy povstala, prečo je dnes tak **mnoho rozličných cirkví** a odkiaľ sa vzali? Prečo patrí dnes jeden úd Kristovho tela jednej a druhý zas onej cirkvi? Nie sme všetci pokrstení v **jedno** telo? Prečo sa táto pravda neuskutočňuje? **Nie je každá príslušnosť k nejakej náboženskej spoločnosti (denominácii) popretím toho jedného tela?** Keď sme údmi tohto jedného tela, môžeme byť ešte údmi nejakého **iného** tela? Alebo či môže byť úd spojený s niečím, s čím nie je spojená Hlava? **Písmo** nepozná nijaké iné členstvo či príslušnosť iba to „v tele“ Kristovom (1K 12,18). Prečo poznáme **my** iné? Môže to byť Pánovi milé, keď veriaci, ktorí majú svetlo, chcú svoje členstvo v týchto zvláštnych cirkviach, ktoré Písmo nepozná, ospravedľovať všelijakými vý-

hovorkami? Tieto otázky prepaľujú naše srdce v jeho vzťahu k Pánovi a Jeho Slovu. Je možné, že pre nás nastanú vážne a bolestivé boje, ak pôjdeme cestou za pravdou; je ale lepšie byť v súhlase s Božím srdcom, i keď v bojoch, ako byť spojený s vecami, ktoré sú proti Písmu a mať pritom hriešny pokoj. Ak som Božou milosťou Božím údom Kristovho tela, tak som ako úd spojený so všetkými údmi Jeho tela ako v tomto meste, v tejto zemi, tak aj po celom svete. Každá iná príslušnosť alebo členstvo je popretie jednoty Božej cirkvi – Kristovho tela.

Naproti tomu ale ona vzácna pravda o jednote Kristovho tela neruší našu **zodpovednosť**, aby sme **odstúpili od každej nepravosti** (2Tm 2,19). Keď nám Písmo ukazuje cirkev ako „jedno telo,“ tak nám poukazuje na jednotu všetkých veriacich a na našu jedinú príslušnosť k nej. Ono ale tiež hovorí o cirkvi ako o „Božom dome,“ dome Toho Boha, ktorý „**nie je Bohom neporiadku**“ (1K14,33). V Jeho dome panuje disciplína a poriadok; nie poriadok, predpisy a zriadenie človeka, ale poriadok, ktorý je **Ním** ustanovený. Sme teda zodpovední za to, aby sme po prvé: úplne zastávali nezrušiteľnú jednotu tela a po druhé: aby sme sa nezúčastňovali a neuznávali žiadne iné nariadenia okrem tých, ktoré vydal **On**.

Pokračovanie v budúcom čísle.

Dr. F. Kiss

Krešťan, ročník I. júl 1948, číslo 7

PRAVÉ DUCHOVNÉ PASTIERSTVO

Kázať a vykonávať pravú pastiersku službu sú dve rozdielne veci. Kázať je omnoho ľahšie ako byť pastierom. V našej kresťanskej dobe je mnoho kazateľov, ale málo pastierov. Kristus je ten dobrý Pastier. On je knieža pastierov, ktorý koná svoju prácu skrze svojich

poslaných služobníkov pastierov. Aké bolo pôvodné duchovné pastierstvo, o tom nám hovorí apoštol pohanov Pavol. **Činí to vo viacerých listoch, ale azda najpodrobnejšie v I. liste Tes. 2. kap., kde zhŕňa hlavné rysy duchovného pastiera v siedmich bodoch:**

1. **„Ale ako nás Boh uznal za hodných byť poverenými evanjeliom, tak hovoríme, nie ako takí, ktorí sa chcú ľúbiť ľuďom, ale Bohu, ktorý skúša naše srdcia.“ (v. 4)**
 Toto povolanie nie je od ľudí, tak ani dozor nad ním nie je ľudský, ale Boží. Jeruzalemskí kňazi dali Pavlovi povolenie k prenasledovaniu evanjelia, ktoré Boh rozkázal zvestovať. To si Pavol pamätal. Preto sa teraz neusiloval ľúbiť sa ľuďom, ale Bohu. Mnohí dnešní kazatelia nezvestujú už len čisté evanjelium, ale vysvetľujú mnohé zemské otázky; a to sa mnohým ľuďom páči. Ba v mnohom prípade poslucháči usmerňujú kázeň. Na túto skazu poukazoval už Pavol, keď hovoril o znameniach posledných časov (1Tm 4, 3). Do pravej pastierskej služby aj dnes povoláva Boh verných služobníkov vnútorným volaním a zveruje im evanjelium. Pavlovo teologické vzdelanie začalo na ceste do Damašku, pokračovalo v ulici, zvanej Priama v Damašku medzi prenasledovanými kresťanmi a skončilo na Arabskej púšti. Pavol mal len jednu učebnicu, Písmo Sväté, len jedného profesora, Ducha Svätého. Boh stále používa tento spôsob.
2. **„Ale hoci sme aj predtým mnoho trpeli a boli pohanení, ako viete vo Filipách, odhodlali sme sa smele vo svojom Bohu hovoriť vám evanjelium Božie v mnohom boji.“ (v.2.)**
 Pavol si bol istý, že na pozvanie macedónčana musí prejsť aj do Európy, i keď jeho prvé kázanie na tom meste skončilo žiaľom. Na toto prenasledovanie sa vzťahujú citované slová. Napriek všetkému mal Pavol smelosť i ďalej zvestovať evanjelium. K viere Kristovej je potrebná smelosť. K vydávaniu svedectva o Ňom ešte viac smelosti. Nevera môže byť nadutá, ale nie smelá.
3. **„Ale sme boli láskaví medzi vami, ako by kojaca matka nežne k sebe vinula svoje vlastné deti.“ (v. 7)**
 Aká starostlivá, podrobná a svojská mohla byť Pavlova duchovná služba medzi pohanmi. Jeho služba nepozostávala z povyšovania sa, ale v upokojení sa s najobvyčajnejšími potrebami. Pre duchovnú výživu je potrebné viacej pozornosti a oddanosti ako pre telesnú. Lebo ako mnoho zdravo narodených detí zomrie na zlú opateru, tak mnohé duše zle pochodia pre zlé duchovné vyživovanie.
4. **„Ale naplnení súc takou túžobnou láskou naproti vám, hotoví sme boli dať vám nie len evanjelium Božie, ale aj svoje vlastné duše.“ (v. 8.)**
 Škoda, že mnohí kazatelia nepodoprú kázané evanjelium vlastnými skúsenosťami. Podľa Božieho poriadku svedectvo bez osobného príkladu zo života je bezmocné. Je potrebné, aby sme skúsenosťami z vlastného života poslúžili túžiacim dušiam, ktoré sa neuspokoja s tým, čo počuli, oni chcú aj vidieť Boží život. Pánovi učeníci videli v skutkoch to, čomu ich Majster vyučoval v slove. Na vrchu im povedal svoj program a v údolí ho uskutočnil (Mt 5, 6-7).
5. **„Dňom i nocou sme pracovali, aby sme nikomu z vás neboli na ťarchu a tak sme vám hlásali evanjelium Božie.“ (v.9.)**
 Na inom mieste Pavol písal, že to, čo potreboval on i tí čo boli s ním, zaopatrovali jeho ruky (Sk 20, 36). Z príkladov Písma i zo života jednotlivcov vysvitá, že len taká duchovná služba je cenná, ktorá pramení z viery a je spojená s odriekaním. Zemský život Pána Ježiša znamenal odrieknutie sa nebeskej slávy a všetkého zemského, telesného pohodlia. Pavol sa zriekol hmotných výhod a predností, ktoré mu plynuli z farizejského spôsobu života. I on tak, ako jeho Majster, prijímal iba dobrovoľné dary od tých, ktorým slúžil. Skúsenosť dokazuje, že vopred stanovený plat najprv

ochromí moc duchovnej služby a potom ju celkom zahubí. Škoda, že moderné kresťanstvo poväčšine opustilo tento apoštolský spôsob. Zato však vždy boli a sú na svete pastieri, ktorí podľa apoštolského spôsobu vykonávajú túto službu bez ohľadu na hmotný zisk. Nuž zostávajme aj my v tomto tak osvedčenom a blahodárnom spôsobe. Pamätajme na slová: „**Blahoslavenejšie je dávať ako brať.**“ (Skut. 20, 35)

6. „**Vy ste svedkovia i Boh, ako sväte a spravodlivo a bezúhonne sme sa vám veriacim chovali.**“ (v. 10)

Pastieri na východe chodia pred stádom. O spôsobe výchovy boli napísané veľké knihy. Mnohých ľudí však nemožno len upraviť na cestu, ich treba viesť a aj vtedy ešte zaostanú. Pán Ježiš bol dobrým pastierom. Pavol to pochopil a nasledoval svojho Majstra. Pravé duchovné pastierstvo sa prejavuje nie tak slovom, ako skutkom. Preto pre Pavla toto pastierstvo nebolo úradom, ale jeho životom. Kiež by sme mohli spolu s Pavlom volať za svedka Boha aj veriacich! Bez posvätného života v Kristu niet duchovného pastierstva ale iba panovanie nad stádom. Pred niekoľkými rokmi istý misionár navštívil rôzne stanice misijnej práce. Všade sa pýtal veriacich domorodcov, čo ich priviedlo k obráteniu. Skoro všetci udávali ako hlavnú príčinu láskavé chovanie a dobré skutky misionárov, ktorí im hlásali Božie slovo.

7. „**Že sme, ako viete, jedného každého z vás ako otec svoje vlastné deti napomínali a povzbudzovali**“ (v.11).

V telesnom živote najväčšou láskou je láska rodičov k deťom. Túto si Pavol vzal za vzor pre svoju duchovnú službu. Mal k tomu právo, lebo tí, ktorým slúžil, boli jeho duchovnými deťmi. Najťažšie bolo napomínanie. On ani toto nekonal podľa určitých paragrafov, ale s otcovskou láskou. Pretože sám konal túto službu s takou usilovnosťou, mohol napomínať iných k podobnej službe. On dokonal túto službu nielen v množstve, ale hlavne v kvalite. Preto potom mohol radiť Timotejovi: „**Vykonaj svoju službu.**“ (2Tm 4,5) Na toto sa vzťahuje i napomenutie Petrovo: „**Paste stádo Božie, ktoré je medzi vami, dozerajúc nie z prinútenia, ale dobrovoľne a radi, ani nie pre mrzký zisk, ale ochotne, ani nie ako panujúci nad dedičstvom Pánovým, ale súc príkladom stádu.** „**A keď sa ukáže Arcipastier, odnesiete si neuvädnutelnú korunu slávy.**“ (1Pt 5,2-4)

F. Butcher

Písemný odkaz

NAŠE DETI

A Mojžiš riekol: „**Všetci pôjdeme, mladí i starí, naši synovia i naše dcéry...**“

(2M 10,9)

Predmet, ktorý každé skutočne otcovské a materinské srdce hlboko zaujíma; veď ktorý veriaci otec a matka netúžia po tom, aby ich deti patrili Pánovi Ježišovi a to čo najskôr? Veľký nepriateľ duší, keď musí konečne pripustiť, že zo svojej moci stratil rodičov, snaží sa o to, aby v nej držal aspoň ich deti. A žiaľ, že veriaci rodičia

niekedy vidia, ako ich deti zostávajú v jeho moci. Niektorí sú za to vinní sami, lebo nekonali v tejto tak dôležitej veci tak, ako mali; v dôsledku čoho žnú neskôr trpké ovocie.

Aká vhodná a jasná bola Mojžišova odpoveď na faraónov pokus zadržať deti v Egypte! Faraón konečne dovolil, aby odišli z Egypta muži, lebo nemal inú možnosť, ale deti mali zostať. Aká krásna je tá odpoveď: „**Všetci pôjdeme...naši synovia i naše dcéry.**“ Mojžiš nepovedal: „*My sa opýtame detí, a ak nebudú chcieť ísť s nami, tak potom môžu zostať v Egypte.*“ Tak, myslím, by mali rodičia s pevnou rozhodnosťou a určitosťou zamerať svoje

srdcia na to, že ich deti nad každú pochybnosť budú mať podiel na spasení v Kristovi. Pretože Boh pri zaslúbení pamätá aj na deti: **„Vám patrí to zaslúbenie a vašim deťom...“** (Sk 2,39) A to je Božie pravidlo až doteraz. Nebude to bez boja, ale keď veriace otcovské či materinské srdce vzhliada vytrvalo k Pánovi a chová sa zodpovedne v tejto veci, tak to povedie k cieľu, zvlášť keď rodičia spolupracujú v jednom duchu na večnom blahu svojich detí.

Aká vhodná bola modlitba Manoacha o múdrosť, aby mohol zaslúbené dieťa vychovávať: **„...Ó, môj Pane, prosím, nech ešte príde muž Boží, ktorého si bol poslal, aby nás naučil, čo máme robiť s chlapcom, ktorý sa má narodiť.“** (Sd 13,8) A prekvapení rodičia počuli, že výchova musí začať už pred narodením, keď sa mala žena chovať presne podľa poučenia anjela. Aká vhodná bola tiež modlitba Ezdráša s pôstom, aby vyprosil priamu cestu pre seba aj pre deti: **„A vyhlásil tam pôst pri rieke Ahave, aby sme sa ponižovali pred svojim Bohom hľadajúc od neho priamu cestu pre seba, pre svoje deti a pre všetko imanie...“** (Ezd 8,21)

Či by sa nemali veriaci rodičia i dnes podobne viac modliť a prosiť Pána o múdrosť, aby svoje deti nerozmaznali, neskazili a nezničili, ale aby ich získali pre nebo? Pán je pripravený pomáhať všetkým rodičom, pretože On im zveril deti a bude ich vo večnosti žiadať z ich rúk. Preto opakujeme, že rodičia môžu pevne dúfať, že Pán ich deti obráti v mladosti, ak len budú konať podľa svojej zodpovednosti.

Ako hrozne sa ale vypomstí, keď nechajú ísť rodičia svoje deti vlastnou cestou! To zreteľne vidíme pri Élim, ktorý ctil viac svojich synov ako Boha (1S 2,29) a nezábránil im konať ich prevrátenosti (1S 3,13). Rýchly súd stihol jeho i oboch jeho synov, veď zahynuli v jeden deň. A ako pykal

Dávid za to, že svojho syna Absaloma rozmaznal a ten napokon biedne skončil. Či by sa nemali veriaci rodičia vzchopiť v terajších dňoch, keď možno počuť iba všeobecné ťažkanie si na rozpustilosť a neviazanosť mládeže, a svoje deti si viac

všimáť a nenechať ich robiť to, čo samé chcú? Každá v Božej bázni usporiadaná rodina má veľký význam pre celý zbor, a preto ako jeden znak biskupa (staršieho) zboru sa uvádza, že dobre spravuje svoj vlastný dom a deti má v podriadenosti s celou počestnosťou (1Tm 3,4); **„...a má deti veriace,**

nie také, na ktoré žalujú, že sú prosťopasné alebo nepoddajné.“ (Tt 1,6)

Podme ale o krok ďalej. Ak je potrebné, aby sa rodičia modlili za svoje deti, tak je rovnako žiadúce, aby sa modlili s nimi. Robíte tak, drahí rodičia? Skláňate svoje kolená denne s deťmi, aby ste sa s nimi nahlas modlili? Počuje chlapec chvejúci a láskyplný hlas otca v modlitbe za svojho malého syna? Alebo cíti dievčatko vrúcne dotyky matkiných rúk, ktoré ju nežne objímajú, keď s túžbou prosí za zmenu srdca pre svoje dieťa? Tak robievali matky, ktoré prinášali svoje deti k Pánovi Ježišovi. Ó, ako mnoho požehnaní môžu preniesť rodičia na svoje deti, keď takto konajú!

Božie Slovo to považuje za úplne prirodzené, aby veriaci rodičia hovorili častejšie o Božích pravdách. Mojžiš toto kládol na srdce všetkým rodičom, keď hovoril: **„A budeš im dôrazne učiť svojich synov a budeš o nich hovoriť, keď budeš sedieť vo svojom dome i keď pôjdeš cestou i keď budeš líhať i keď budeš vstávať.“** (5M 6,7) Považoval to za také dôležité, že podobne napomína i v kapitole 11, 19!

Nerobia rodičia často chybu v tejto veci? Často sa stáva, že deti veriacich rodičov majú malú známosť Písma a aké je to zahanbujúce, že mládež na najjednoduchšiu biblickú otázku nevie odpovedať.

Nuž, čítate Bibliu so svojimi deťmi, rodičia? Deti tak radi počúvajú, keď im rodičia jednoducho a s láskou rozprávajú niečo z Biblie. Je niečo krajšie ako príbehy o Izákovi, Jozefovi, Dávidovi, Danielevi atď. a o samom Pánovi Ježišovi? Ó, mnoho rodičov by mohlo mať oveľa menej príčin k sťažovaniu sa na svoje deti a na ich neposlušnosť, keby im vštepovali zaujímavým spôsobom Božie Slovo. Ak na to nie je čas, dá sa mnoho zameš-kaného dohoniť aj pri jedle. Skoro všetci veľkí muži mali plnené svoje srdce od naj-útľejšieho detstva Božím Slovom. Timo-teus napr. poznal od detstva Sväté Písmo (2Tm 3,15) vďaka svojej babičke Loide a matke Eunike. V tých ženách bola ne-pokrytecká viera.

Som presvedčený, že veriaci rodičia by mali, ak je to možné, brať so sebou deti do zhromaždení a nepýtať sa ich, či sa im chce, ale považovať to za úplne prirodzené, aby išli spolu. I na toto nám poukazuje Písmo. Anna priviedla malého Samuela do Síla, hneď ako bol odchovaný. Jozef a Mária vodili dieťa Ježiša nielen do synagógy v Nazarete, ale keď mal 12 rokov, viedli Ho dlhou, únavnou cestou do Jeruzalema. Mojžiš počítal s tým, že deti Izraelitov budú účasťou každoročnej veľkonočnej slávnosti a budú sa pýtať na význam tej služby (2M 12,26; 13,14).

Jednajú rodičia správne a podľa svätej zodpovednosti, Bohom na nich položenej, keď nechajú deti jednoducho doma? Urobil to veriaci Izraelita? Máme sa snáď o svoje deti starať menej ako Izraelití? Ak nemôžu ísť všetky deti naraz, nech ide raz jedno a raz druhé; na chode-

nie do zhromaždenia sa im má poukázať ako na niečo radostné a na zostanie doma ako na niečo nežiadúce. Ale s niektorými rodičmi to dospelo tak ďaleko, že kým sú oni pri Božom slove alebo slávení Pánovej Večere, deti nechávajú hrať sa na dvore alebo na ulici. Takí rodičia si pletú bič sami na seba. Môžeme mať s takými neskôr súcit, keď horko žalostia kvôli svojim deťom? Čo môže byť krajšie ako to, keď sedia deti s rodičmi zvlášť pri lámaní chleba a prizerajú sa so záujmom a s kľúčiacim porozumením na Pamiatku nášho Pána? Prečo musia deti rásť ako divý vinič?

A nakoniec niekoľko slov o trestaní; a hovorím tu hneď, keď náš nebeský Otec, ktorý je predsa samotná láska a zľutovanie, používa prút pre požehnanie svojich detí (Žd 12,5-11), nemali by ho tiež používať veriaci otcovia a matky? Múdry kráľ tvrdil: „**Ten, kto zdržuje svoj prút, nenávidí svojho syna; ale ten, kto ho miluje, kázni ho zavčasu.**“ (Pr 13,24) A opakovane: „**Bláznovstvo je priviazané na srdci chlapca; prút kázne ho vzdiali od neho.**“ (Pr 22,15)

Videli ste už, ako zastihol Boží súd Éliho a jeho dvoch synov, pretože ich nekáral, a tak nech si veriaci rodičia zoberú k srdcu túto výstrahu. Trestanie sa však nemá robiť v slepom hneve, ale so slzami v očiach a s láskou v srdci. Neobrátení rodičia môžu aj kričať na deti a biť ich od zlosti, ale synovia a dcéry svätého Boha tak nekonajú. Ak musia použiť prút, robia to pre dobro svojich detí. „**A vy, otcovia, nepopudzujte svojich detí k hnevu, ale ich vychovávajú v kázní a napomínaní Pánovom.**“ (Ef 6,4)

Register učenia

- Boh pamätá pri zaslúbení spasenia aj na deti. (Sk 2,39)
- Rodičia majú veriť a očakávať záchranu svojich detí.
- Rodičia sa majú modliť za múdrosť vo výchove detí. (Sd 13,8)
- Výchova začína už pred narodím dieťaťa chovaním matky počas tehotenstva. (Sd 13,4!)

- Zodpovední rodičia majú hľadať priamu cestu pre seba a svoje deti. (Ezd 8,21)
- Rodičia majú cítiť Boha viac ako svoje deti. (1S 2,29)
- Rodičia majú deťom zabrániť v tom, kvôli čomu sa dostávajú pod Boží hnev. (1S 3,13)
- Rodina pod správou Božou je pre zbor požehnaním. (1Tm 3,4)
- V rodine pod správou Božou budú aj veriace deti. (Tt 1,6)
- Rodičia sa majú modliť za svoje deti aj so svojimi deťmi.
- Rodičia majú deti dôrazne a vytrvalo učiť Božie slová. (5M 6,7)
- Rodičia majú hovoriť Božie slová deťom od útleho veku. (1Tm 3,15)
- Je svätou zodpovednosťou rodičov vodiť so sebou do zhromaždení svoje deti. (2M 12,26; 13,14; 1S 1,27-28; Lk 4,16; 2,41-42)
- Rodičia sú povinní trestať deti tak, ako ich kázni nebeský Otec. (Žd 12,5-11)
- Milujúci rodičia kážnia deti zavčas. (Pr 13,24)
- Dôvodom káznenia je hriech. (Pr 22,15)

Zotrúvali pri lámání chleba - osoba a dielo Pána Ježiša Krista

Úvahy zamerané na osobu a dielo Pána Ježiša Krista.

Ján Siracký

Krešťan, ročník I., december 1948, číslo 12

„ALE TY SI TEN ISTÝ...“, Žd 1,12

V tejto kapitole nám Boh zjavuje slávu svojej osoby, svojho Syna, svojho slova, svojho trónu a svojho stvorenia. Všetko, čo je spojené s jeho osobou, je slávne. No i keď niektoré diela jeho rúk podliehajú zmenám alebo zanikajú, On sám sa nemení, nestarne a nezaničí: „**Ale ty si ten istý, a tvojím rokom nebude konca.**“ Taký je náš Boh vo svojej osobe, vo svojej podstate. Preto je často prirovnávaný ku skale. To poznali a vyznávali mnohí sluhovia Boží, ako Dávid: „**Hospodin je mojou skalou a mojím hradom a je mojím vysloboditeľom.**“ (2 Sam 22,2-3) Skala je symbolom pevnosti a stálosti. Prestavuje akúsi neporušiteľnosť. Aj Pán Ježiš je „...**uholným kameňom...**“ (Ef 2,10; 1Pt 2,5) Na tejto skale je založená a stavaná jeho cirkev. Preto ju nepremôžu ani brány ríše smrti (Mt 16,18). Blažený, kto už založil na tejto skale.

Každý v pravde veriaci človek stojí na tejto pevnej skale. Preto môže s radosťou

vyznávať: „**Na Bohu je založená moja spása, od neho je moja sláva, skala mojej sily, moje útočisko je v Bohu.**“ (Ž 62,8) Cíti, že sám v sebe je slabý, preto sa utieka k Pánovi, ktorý je skalou jeho sily, jeho útočiskom. Pre túto samú príčinu vyznáva ďalej: „**Bud' mi skalou obydliá, kam by som vždycky vošiel, rozkázal si zachrániť ma, lebo mojou skalou a mojou pevnosťou si ty.**“ (Ž 71,3) Uvedomuje si, že býva vo svete, kde je mnoho nepriateľov a preto mnoho nebezpečenstva a premien. Zle by bolo s ním, keby nepoznal túto skalú. Preto si ju vyvolil za svoj príbytok, kde prebýva a je zachránený. Takto poznáva stále viac a viac, že: „**V Hospodinovi je skala vekov.**“ (Iz 26,4) Nikdy sa nemusí vystaňovať z tohto svojho príbytku. Tam ho nič neohrozuje. Nič ho nemôže vyhnáť z tohto istého postavenia.

Keď loď stroskotá, každý sa obzerá po nejakom záchrannom predmete a po nejakej pevnine. Keď nemajú prístup k jednému alebo k druhému, musia zahynúť vo vodách. Tak by sme pochodili všetci v tomto svete, keby sme nemali Boha – skalú nášho spasenia. Preto aj nám hovorí

Pán: „**Lebo ja Hospodín sa nemením, preto vy synovia Jakobovi nevzali ste konca.**“ (Mal 3,6) Len v Pánovi máme istotu, že nezahynieme v porušení, ktoré je na svete v žiadostiach. „**A svet ide ta (hynie) i jeho žiadosť, ale ten, kto činí vôľu Božiu, trvá na veky.**“ (1J 2,17) Len takto nemusíme zahynúť so svetom, ktorý hynie. V spojení s Pánom máme istotu, že budeme žiť večne. Stali sme sa živými kameňmi, ktoré stoja pevne na skale vekov.

Našou prednosťou a potrebou je hľadieť stále na neho, ktorý sa nemení a nezaniká. Len tak si nebudeme všimáť pomínutelnosti sveta a jeho vecí. Dobro urobíme, keď si budeme všimáť i jeho slovo, o ktorom Pán prehlásil: „**Nebo a zem pomínie, ale moje slová nikdy nepominú.**“ (Mt 24,25) Aký je náš Boh, také je i Jeho slovo. On nepodlieha premenám a zániku, tak im nepodlieha ani Jeho slovo. Na druhej strane ako svet hynie, tak hynú aj ľudské slová: „**Takto hovorí Hospodín: Zlorečený muž, ktorý sa nadeje na človeka a kladie telo za svoje rameno a jeho srdce odstupuje od Hospodína... a ...Požehnaný muž, ktorý sa nadeje na Hospodína a ktorého nádejou je Hospodín.**“ (Jr 175-7) Človek je iba stvorenie, preto je ako tráva a ako kvet trávy príliš porušiteľný. Naproti tomu Boh, ten je večnou skalou.

Preto dobre urobíme, keď sa zamyslíme nad tým, čo pomíne a nad tým, čo trvá večne. Nežiaľme nad uplynulým časom, o toľko sa iba skrátila naša cesta do nebeského domova. Zamyslime sa i nad tým, čo sme dosiaľ stavali na túto večnú skalú nášho spasenia. Aký materiál sme používali? Bolo to zlato, striebro a drahý kameň? A či drevo, seno a strnisko? Ak sme používali prvý materiál, tak naše dielo obstojí, ak ale ten druhý, potom naše dielo zhorí. Za prvú stavbu dostaneme odmenu, za druhú utrpíme škodu. Skúmajme sa, aký je náš život a akou naša práca pre Pána. Keď to

zistíme, budeme môcť alebo Pána oslavovať za to, čo nám pomohol vykonať podľa Jeho vôle, alebo Ho prosiť, aby nám odpustil to, čo sme podľa Jeho vôle nevykonali. No nezabúdajme, že naša skala je s nami. Preto stojme ne nej.

Keby sa nám zdalo ako dvom idúcim do Emaus, že sa zvečerieva a deň sa nachýlil (Lk 24,29), myslime na to, že náš Pán je ten istý. On sa nemení, On sa neunavuje, On nespí a nedrieme. On zostáva verný, nie je ako človek, ktorý sa mení. On nás miluje stále rovnako. On dodržiava svoje slovo, plní svoje sľuby a zmluvy. On nás nikdy neopustí a nezanechá. On je ten istý milujúci Boh a náš Otec, ktorý dal za nás svojho milého Syna a dáva nám s Ním všetky veci. On neľutuje svoje dary a povolania. On je bohatý ku všetkým, ktorí ho vyzývajú v pravde. On je ten istý ľútostivý Otec. Ako sa zľutováva otec nad svojim synom, tak sa zľutováva Hospodín nad tými, ktorí sa ho boja. On je ten istý silný Boh, ktorý nás nesie na svojich krídlach. On je ten istý dôsledný Boh, ktorý nielen započal v nás dobré dielo, ale ho aj dokoná až do dňa Ježiša Krista. I nám platia Jeho slová: „**Tvojím príbytkom je Boh praveku, a dole na pomoc ramená večnosti.**“ (5M 33,27) Ten istý Pán i nám hovorí: „**Dúfajte, ja som, nebojte sa!**“ Halleluja!

Ján Ostrolucký

TAJOMSTVO OSOBY PÁNA JEŽIŠA KRISTA

Už v 1. storočí nášho letopočtu, keď Júda písal svoj list, existovali kresťania, ktorí zapierali Pána Ježiša Krista: „**Lebo votreli sa niektorí ľudia, o ktorých už dávno bol napísaný súdny výrok: Bezbožníci, ktorí zamieňajú milosť nášho Boha za výstrednosť a zapierajú jediného vládcu a nášho Pána, Ježiša Krista.**“ (v. 4) Kralickí tento verš preložili takto: „**...a toho, ktorýž jest sám Hospodín, Boha a Pána nášeho**

Jezukrista zapírají.“ Asi nikde inde v Písme nie je takto v jedinom verši potvrdené, že Ježiš Kristus je Boh, Hospodin a Pán. Koľko kresťanov aj dnes popiera toto svedectvo Písma!

Čo znamená „zapírat“ si vieme vysvetliť na Petrovom príbehu. V Kaifášovom dome trikrát odoprel priznať sa k Ježišovi a tvrdil, že Ho nepozná a s Ním nechodil. Apoštol Ján, ktorý písal svoje listy zrejme neskoršie ako Júda, ako jediný spomína „antikrista“: „**Kto je klamár, ak nie ten, čo popiera, že Ježiš je Kristus? Antikrist je ten, kto popiera Otca i Syna... Žiaden duch, ktorý nevyznáva Ježiša Krista, prišlého v tele, nie je z Boha. Je to duch antikristov, o ktorom ste počuli, že príde. Ten je už vo svete.**“ (1J 2,22; 4,3)

Veriť, že človek menom Ježiš, ktorý na zemi žil na počiatku nášho letopočtu, je Boh a Kristus, môže len ten, kto má Božieho Ducha. To, že Ježiš je „**Boh zjavený v tele**“, je veľké tajomstvo pobožnosti (1Tm 3,16). Ľudia síce môžu túto pravdu prijať rozumom, pokiaľ veria správam Biblie, ale skutočne veriť v srdci je možné iba z Božej milosti. Pán Ježiš v Cezáreji Filipovej povedal Petrovi, že jeho poznanie o Ježišovi ako o Kristovi nepochádza z jeho rozumu, ale že mu to zjavil Boh.

SPOCHYBŇOVANIE OSOBY PÁNA JEŽIŠA KRISTA

Od počiatku Cirkvi Kristovej bola základná pravda o Ježišovi ako o Bohu a Kristovi spochybňovaná a v súčasnej dobe sme svedkami vystupňovania činnosti ducha antikrista. Pripomeňme si niektoré skutočnosti o tomto spochybňovaní.

1. Kritika Nového Zákona sa sústredila na evanjeliá. Mnohí teológovia tvrdia, že autormi evanjelií nemohli byť očití svedkovia. Preto evanjeliá sú mýty bez historického významu, ktoré boli zostavené až desiatky či stovky rokov po Ježi-

šovej smrti a obsahujú mnoho vymyslených nadprirodzených príbehov.

2. Rôzne školy biblickej kritiky sa snažia dokázať, že evanjelium podľa Jána bolo napísané až koncom 2. storočia. V tomto evanjeliu je o Pánovi Ježišovi napísané ako o Bohu (1,1.18; 20,28), preto liberálni teológovia tieto správy pripisujú kresťanom, ktorí osobne nepoznali ani Ježiša ani apoštolov, ale napísali evanjelium pod Jánovým menom.
3. Mnohí teológovia odmietajú biblické správy v tých prípadoch, keď podľa nich správa nemá potvrdenie v nezávislých mimobiblických zdrojoch. Písmo sväté nemá pravdu až dovtedy, pokiaľ sa nezdôvodní jeho pravda nejakými vykopávkami či nálezmi mimobiblických dokladov.
4. Prvenstvo medzi mysliteľmi prístupujúcimi k Písmu týmto spôsobom majú desiatky teológov z tzv. Jesus Seminar (*Seminár o Ježišovi*) v Tübingene (*SRN*), ktorí údajne odhaľujú pravdivého, historického Ježiša namiesto Toho, akého poznáme z evanjelií. Pripisujú mu len časť slov a činov uvedených v Novom Zákone. Podľa nich až 82 % Ježišových výpovedí citovaných v evanjeliách nepochádza od Neho, pretože On bol preda obyčajným tesárom. Ako by mohol o sebe povedať, že je jediná Cesta, Pravda a Život a nikto neprichádza k Otcovi iba skrze neho (*J 14,6*)? V tomto seminári pracujú aj niektorí vzdelaní teológovia, a tak ich závery sú prijímané ako vierohodné a vedecky podložené. Ako však prichádzajú k takým záverom? Pomocou farebných flamastrov hlasujú, ktoré výroky uznávajú za Ježišove (*červená farba*), ktoré možno povedal (*ružová*), ktoré sú pochybné (*šedá*) a ktoré nemožné (*čierna*). O záveroch takéhoto „výskumu“ rozhoduje väčšina. Celé evanjelium podľa Jána je takto označené čiernou farbou.

5. Liberálni učenci akceptujú zobrazenie Ježiša založené na mystických zjaveniach, filozofických špekuláciách a druhoradých prameňoch, akými sú gnostické evanjeliá (*Tomáša, Filipa či Petra*). Nie je ťažké zistiť, prečo to títo „biblisti“ robia: gnostici neveria v ľudské vtelenie Krista a Jeho zmŕtvychvstanie. Ich evanjeliá neobsahujú nadprirodzené prvky. A problém liberalizmu je práve v tom, že títo ľudia neveria v nadprirodzené zásahy, v „znamenia“, ktorými napríklad Pán Ježiš dokazoval Židom, že prichádza od Otca z nebies.
6. Mohli by sme ešte uviesť rozšírenú hypotézu, že evanjelisti sa pri písaní evanjelií opierali o nejaký prameň Q (*nemecky Quelle*), ktorý údajne obsahoval Ježišove výroky. Takýto prameň sa nikdy nenašiel a ani nie sú o ňom nijaké zmienky v mimobiblických spisoch. To, že všetky knihy Biblie napísali ľudia pod vedením Duchu Božieho (*2Pt 1,21*), a teda nemusel jeden evanjelista od druhého opisovať, nie je pre nich smerodajné.

Toto je len ukážkou toho, ako „*duch antikrista*“ pôsobí v kresťanstve v našej dobe. Okrem toho je na svete viac ako miliarda ľudí vyznávajúcich islam, ktorí veria Koránu, podľa ktorého na Golgote nezomrel Ježiš, ale niekto iný. Keď Ježiš Kristus nie je Boh, ktorý žije a ktorý je jedinou Cestou k Bohu ako k Otcovi, potom je márna akákoľvek viera človeka, pretože kto nemá Božieho Syna, nemá ani večný život.

JEŽIŠ KRISTUS JE BOH

Celé Písmo nám hovorí o tom, že Ježiš je Boh – Boží Syn. Slovo „*Boh*“ nie je meno, ale označenie Osoby, ktorá je zvrchovaná nad všetkým, čo existuje. Boh je „*svojbytný*“, to znamená, že nemá nikde svoj počiatok, a preto nie je nikomu zodpovedný. Jeho existencia nezáleží na nikom.

On je „*sebestačný*“, nemá nijaké potreby a nie je na nikom závislý. Boh je „*večný*“ – je ten istý včera, dnes a naveky. On sa nemení vo svojich vlastnostiach ani úmysloch.

O Pánovi Ježišovi čítame tieto svedectvá, že On je Boh:

- a) „*Na počiatku bolo Slovo, to Slovo bolo u Boha a to Slovo bol Boh.*“ (*J 1,1*) O aký „*počiatok*“ ide? Je to počiatok času a stvorenia, toho, čo je mimo Boha. To Slovo, ktoré sa stalo telom = Ježišom, je odleskom Božej slávy a obrazom Jeho podstaty (*Žd 1,3*). „*On, hoci mal Božiu podobu a svoju rovnosť s Bohom nepovažoval za ulúpenú, zriekol sa tejto hodnosti, keď vzal na seba podobu otroka, stal sa podobný ľuďom a zjavil sa ako človek.*“ (*Fp 2,6-7*) Jedine Pán Ježiš mohol o sebe povedať: „*Ja a Otec sme jedno.*“ (*J 10,30*) O svojich slovách aj činoch mohol povedať, že sú to slová a činy Otcove. Kto iný z ľudí by mohol toto povedať?
- b) Pán sám svedčí: „*A teraz ty, Otče, osláv ma u seba slávou, ktorú som pri tebe skôr, ako povstal svet!*“ (*J 17,5*) Ak niekto tvrdí, že Ježiš sa stal Božím Synom až počas Jeho existencie na zemi, potom sa hlboko mýli! On existoval ako Boží Syn od večnosti. Na Neho sa vzťahovalo slovo: „*Tvoj trón, Bože, je na veky vekov a žezlo tvojho práva je žezlom tvojho kráľovstva.*“ (*Ž 45,7; Žd 1,8*) Izaiáš vo vytržení videl v nebesiach trón a na ňom sedieť Pána (*Iz 6,1*). Nevidel snáď Božieho Syna na tróne?
- c) Keď sa hovorí o „*Bohu*“, potom Písmo má na mysli aj stvoriteľskú moc. Preto sa v *Genesis 1 a 2* píše o Bohu, ktorý stvoril nebesia a zem. A čo je o Pánovi Ježišovi napísané z hľadiska stvorenia? „*Ním vzniklo všetko a bez neho nevzniklo nič, čo jestvuje.*“ (*J 1,3*)

„(Boh)... skrze ktorého stvoril aj ve-
ky... Ty, Pane, na začiatku si založil
zem, a nebesá sú dielom tvojich
rúk.“ (Žd 1,2; 1,10) On je Alfa a Omega,
počiatok i koniec, prvý a posledný
(Zj 1,11). On je to Slovo, skrze kto-
rého Boh stvoril všetko viditeľné aj
neviditeľné. Ale nielen skrze Neho,
ale aj pre Neho!

- d) Pán Ježiš na zemi odpúšťal hriechy.
Zákonníci jasne vyjadrili, že len Boh
má právo hriechy odpustiť (Mk 2,7).
Na to im Pán Ježiš povedal: „**Aby ste
však vedeli, že Syn človeka má
moc odpúšťať hriechy na zemi...**“
(Mk 2,10) Hoci bol človekom, konal
ako Boh a odpúšťal hriechy ľuď,
pretože bol Bohom!

Stačí nám týchto niekoľko výpovedí
Pisma, že Ježiš Kristus vo večnosti
bol Boží Syn, rovnakej podstaty
s Bohom – Otcom, že bol Bohom aj
v ľudskom tele ako Ježiš z Nazareta,
a že i teraz na Božej pravici
na tróne je Bohom?

JEŽIŠ KRISTUS JE HOSPODIN

Druhá výpoveď z Júdovho listu hovorí, že
Ježiš Kristus je **Hospodin**. Hospodin je
meno, ktorým je preložené hebrejské
JHVH. Keď Boh posielal Mojžiša späť do
Egypta, aby skrze neho vyviedol Jako-
bovo pokolenie z domu otroctva a vovied-
dol ho do Kanaánu, na Mojžišovu žiadosť
oznámil svoje meno JHVH, v preklade:
„**Som, ktorý Som.**“ (2M 3,14) „**Toto je
moje meno naveky, a to je moja pa-
miatka z pokolenia na pokolenie.**“ Toto
meno odkrýva tajomstvo, čím je Boh sám
v sebe. Boh je, vždy bol a vždy bude. Je
zaujímavé, že pri popise človeka v 1. Moj-
žišovej sa zrazu uvádza „**Hospodin Boh**“
(kap. 2-3) a po páde človeka často iba
samotné „**Hospodin**“ (od kap. 4). Pokiaľ
vyjadrenie „**Boh**“ nás privádza k Tomu,
ktorý býva v „**neprístupnom svetle**“,
ktorého „**nikto nevidel z ľudí a ani ne-**

môže vidieť“ (1Tm 6,16), potom „**Hos-
podin**“ sa približuje k ľuďom, ktorí Ho
môžu „**vidieť**“ a „**počúť**“, ktorý sa nad člo-
vekom zmilováva. Ale Hospodin nie je
meno iba pre Boha Otca; v tomto mene
koná aj Boží Syn a náš Pán Ježiš. Kto to
prišiel k Abrahámovi a oznámil mu súd
nad Sodomou (1M 18,20)? Hospodin.
Podobne môžeme prechádzať celým
Starým Zákonom a nachádzať „**kristofa-
niu**“, zjavenie Krista vo viditeľnej podobe
Toho, o ktorom sa píše ako o Hospo-
dinovi. On je tá Skala = Hospodin, ktorý
doprevádzal izraelský národ z Egypta až
do zaslúbenej zeme (1K 10,4).

Podľa evanjelia Jánovho Pán Ježiš
niekoľkokrát o sebe hovorí ako o Hospo-
dinovi, keď používa slová JA SOM! To
najpozoruhodnejšie slovo je: „**Lebo ak ne-
uveríte, že JA SOM, zomriete vo svo-
jich hriechoch.**“ (J 8,24) Pokiaľ Hos-
podina (Otca) nikto z ľudí nevidel, tak
v Pánovi Ježišovi sa Ho ľudia mohli dotý-
kať, mohli Ho počúvať a za Ním ísť. Tak
od pádu v záhrade Éden Hospodin sa pri-
bližuje k ľuďom, aby počuli Jeho vo-
lanie a vrátili sa späť do spoločenstva
s Ním. Boh je nielen zvrchovaný a svätý,
ale aj milostivý, odpúšťajúci, milujúci člo-
veka. Ktorý z ľudských vymyslených
bohov môže byť k Nemu prirovnaný!?

JEŽIŠ KRISTUS JE PÁN

„**Nech teda vie istotne celý dom Izra-
elov, že i Pánom i Kristom ho učinil Boh,
toho Ježiša, ktorého ste vy ukrižovali.**“
(Sk 2,36) Pán Ježiš je Pán pánov a Kráľ
kraľujúcich. Boh Otec Ho posadil po svo-
jej pravici na tróne. Dal mu moc na nebesi-
ach aj na zemi. Ustanovil Ho Sudcom
všetkých – živých aj mŕtvych. Je Hlavou
Cirkvi a najvyšším kňazom v nebesiach.
Keď druhýkrát príde na našu zem, potom
Ho uvidí celý svet, ako na svojom rúchu
ponesie meno: Kráľ kráľov a Pán pánov
(Zj 19,16). Ale my smieme už teraz v na-
ších srdciach padať pred Ním ako Tomáš,
ktorý vyznal: „**Môj Pán a môj Boh.**“ Pred

Ním skláňame svoje kolená a vyznávame, že Ježiš Kristus je Pánom, na slávu Boha Otca (Fp 2,11)

Aké je to bolestné počúvať tých, ktorí hovoria o ňom iba ako o „Ježišovi“, ktorí v preslovoch alebo rozhovoroch nevzdávajú Mu poctu, aby povedali „Pán Ježiš“, alebo aspoň „Ježiš Kristus“. Platí aj pre nich slovo Hospodina Zástupov: „**Ak som ja Otec, kde je moja česť? A ak som Pánom, kde je moja bázeň?**“ (Mal 1,6)

Žijeme v dobe zapierania Ježiša Krista ako Boha, Hospodina a Pána. Tvorí sa veľká ekuménia svetových náboženstiev, kde meno Ježiša Krista nemá miesto. Tí, ktorí hlásajú, že On je jediná Cesta k Bohu, sú odmietaní ako radikálni a netolerantní. Nič nové pod slnkom – už prví kresťania sa mali vzdať Krista ako Pána. Keď sa nevzdali, boli mučení. Dnes nám zatiaľ mučenie za vyznávanie nášho Pána nehrozí. Preto sa nehanbíme za toto svedectvo a zostaňme nášmu Pánovi verní. Kde môžeme, odmietajme liberálny prístup k Tomu, ktorý je jediným Prostredníkom medzi Bohom a človekom, jediným Záchrancom človeka pred večným odsúdením.

Ján Siracký

Cestou životem 1966, 19.6. ; 22.5.; 3.7.

PAMIATKA SMRTI PÁNOVEJ A PRÍCHOD PÁNA JEŽIŠA

„Lebo koľkokol'vek ráz by ste jedli tento chlieb a pili tento kalich, zvestujete smrť Pánovu, až dokiaľ nepríde“.

1K 11,26

Pri lámaní chleba stojíme medzi dvoma veľkými udalosťami v Kristu. Sú to prvý a druhý príchod. Tu sa držíme jednou rukou umierajúceho Pána a druhou Pána prichádzajúceho pre svoju cirkev. Na jednej strane Ho vidíme zomierať na Golgote za naše hriechy, ktoré niesol na svojom te-

le na kríži. Na druhej strane Ho vidíme v kráse a sláve prichádzať pre cirkev, aby si ju vzal k sebe krásnu a slávnú. V takomto uctievaní Pána sa naša duša pripája k samému Kristovi. Dívame sa na Neho a vidíme Ho v týchto obrazoch: Kristus zomierajúci v ponížení a Kristus prichádzajúci v sláve.

Tu potom s vďačnosťou vyznávame: Dokiaľ neprídeš v sláve, vziať nás k sebe do odpočívania v ten slávny deň, zvestujeme Tvoju smrť, Pane Ježišu! Tu Ti chceme byť pripodobnení v smrti, keď na Teba spomíname!

Takto sa nám táto vzácna pamiatka nestane mŕtvym zvykom a formou. Nikdy nezabúdajme, že sa tu máme stretnúť s Pánom, ktorý nám chce ukazovať svoje ruky, nohy a svoj bok. Takto nás chce znovu a znovu presvedčať, že za nás zomrel a vstal z mŕtvych. On, ten istý, zase príde – pre nás.

„A po ôsmich dňoch boli zase vnútri jeho učeníci a Tomáš s nimi.“ J 20,26

Vieme, že Tomáš nebol s učeníkmi, keď sa Pán ukázal medzi nimi po svojom vzkriesení, ale o týždeň neskôr bol aj Tomáš s nimi zavčas rána. Zdá sa, že učeníci išli za ním a povedali mu, že Pán vstal a bol medzi nimi. To pohlo Tomáša, aby prišiel tiež medzi nich. Na nás je, aby sme išli za tými, ktorí neboli pri lámaní chleba a povedzme im, aké požehnanie sme mali s Pánom. Keď sa opravdivo tešíme z Pánovej prítomnosti, budeme si priať, aby nasledujúcu nedeľu boli s nami aj chýbajúci. Pamätajme, že prítomnosť každého veriaceho činí zhromaždenie radostnejším, požehnanejším. Z toho vidíme, že naše miesto je vždy tam, kde sú učeníci spolu. Preto bez zvláštnych prekážok, ako sú povinné zamestnanie alebo nemoc, nikto nemá vynechať účasť na zhromaždení. Už v liste Židom apoštol písal, že niektorí majú obyčaj opúšťať spoločné zhromaždenie. A ako je to dnes? Dnes to už nie je iba obyčaj niektorých, ale priam epidemický jav v kresťanstve. Buďme vždy na svojom mieste!

„Lebo služba tejto svätoslužby nielen že dopĺňa nedostatky svätých, ale aj hojneje mnohým ďakovaním Bohu.“

2K 9,12

Nezabúdajme, že naše dary núdnym a chorým spôsobia viacej dobra nám, ktorí dávame, ako tým, ktorí ich prijímajú. Dobre je dávať, ale iba z lásky, nenútene, bez vypočítavosti. Dávať tak, ako kvet vydáva svoju vôňu. Vydáva ju preto, lebo nikdy nič iného nerobil. Alebo tak, ako pohybujúce sa morské vlny, ktoré odrážajú jasné lúče slnka. Robia to preto, že ich prirodzenosťou nie je iba absorbovať slnečné lúče, ale ich aj odrážať, odosielať. Kiež by sme mali takú milosť v srdci, ktorá by nás pobádala k radostnému obetovaniu našich vecí aj samých seba Pánovi! Budme Bohu živou obeťou. Najprv my osobne a potom i všetko, čo sme a čo máme. Pavol chválil veriacich v Korinte za túto ich sväto-službu.

Z tohto príkladu môžeme vidieť, že služba Bohu nepozostáva iba z modlitieb a spevu. K tomu patrí aj dávanie na potreby trpiacich svätých. Aj v tejto službe máme byť pocvičení. Nesmieme na ňu zabúdať alebo si ju zľahčovať. Pán ju od nás žiada a čaká. Preto dokiaľ máme čas, čiňme dobre všetkým, najviac však domácim viery.

voľne upravené

Ze slov pravdy a lásky, ročník II., máj 1913, číslo 5.

MYŠLIENKY O PÁNOVEJ VEČERI 1K 11, 23-26

Medzi mnohými veriacimi je rozšírená veľká nejasnosť a dokonca i podceňovanie tohto tak drahocenného predmetu. Mnoho Božích dietok v tomto čase plnom zmätku nedokáže doceniť svoju vzácnu výsadu. Vedomie vďačnosti je preto také slabé, pretože mnohí nerozumejú láskyplnej starostlivosti a všestrannému žehnaniu svojho dobrého Pána.

Náš Pán ustanovil vo večeri pamiatku svojej lásky, prestrel pred nami stôl, okolo ktorého sa majú zhromažďovať nielen niektoré Božie deti, ale všetky. Pri tomto stole sa má každé srdce zamestnávať Jeho za nás vydaným telom a Jeho za nás preliatou krvou a byť naplnené vďačnosťou za Jeho nesmiernu lásku k nám. Tu majú zvestovať smrť tí, ktorí sú zmierení s Bohom a očakávať Jeho príchod a radovať sa v nádeji na Jeho i svoju budúcu slávu.

Pri pozornom čítaní Božieho slova prideme k uzáveru, že Pánova večera je hodom vďakyvzdania za prijatú milosť a miestom velebenia a chválorečenia. Pán pri ustanovení svojej Pamiatky sám určil jej pravý význam poďakovaním: „...vzal Ježiš chlieb a keď bol dobrorečil...“ (Mt 26,26). „A vezmúc chlieb poďakoval...“ (Lk 22,19). **Dobrorečenie a ďakovanie**, nie prosby znejú zo srdc tých, ktorí sú zhromaždení vôkol Pánovho stolu. Istotne, nemožno poprieť, že máme veľa dôvodov ku prosbám, lkaniu a vyznávaniu; ale Pánov stôl nie je miestom pre náreky; na tie máme miesto doma v „komôrke.“ „**Kalich dobrorečenia**“ (1K 10,16) je pre nás kalichom **vďaky a chvál** a Bohom ustanovený symbol (znak) onej drahocennej krvi, ktorá nám vydobyla spasenie. „**A chlieb, ktorý lámete, či nie je účasťou na tele Kristovom?**“ (1K 10,16) Ako by sme mohli lámať chlieb **bez ďakovania**? Pretože sme Božou rodinou, máme sa zísť k Pánovmu stolu a bez pretvácky sa radovať z Lásky, ktorá nás zhromaždila k sebe. Bezpochyby každý z nás bude mať svoje zvláštne skúsenosti a skryté starosti, skúšky a slabosti; ale tieto záležitosti nepatria

k Pánovmu stolu. Ak sa tak deje, tak oberáme jeden druhého o radosť a kalich „dobrorečenia“ sa stane kalichom „ustarostenia.“ Pán nás pozval k hodovaniu, a preto napriek našim mnohým nedostatkom a slabostiam nemá medzi Bohom a našou dušou nič tak vyniknúť, ako plnosť Jeho lásky a očisťujúcej moci Jeho krvi. Ak zostane náš zrak upretý na Pána Ježiša, potom On svojou veľkosťou zatieni všetko ostatné. Ak sa ale zaoberáme hriechmi, od ktorých nás očistila Kristova krv a ak sa necháme znepokojovať tým, na čo nám káže Boh zabudnúť, potom sa cítime biedni a nešťastní a v takom stave zabudneme na to, čo jediné má byť predmetom našich myslí, totiž na svojho Vykupiteľa. Pánova večera nám potom nebude hodom radosti a blaženosti, ale dobou sklúčenosti a trudnomyselnosti, a tak stratí pre nás svoj pravý význam. Potom sa však hodíme skôr do rady strachujúcich sa ľudí pod vrchom Sinaj ako medzi údy blaženej rodiny pri Pánovom stole.

Pri ustanovení Pamiatky svojej smrti pôsobili Pánovi všetky okolnosti zármutok a stiesnenosť v Duchu. Pán Ježiš napriek nim mohol **ďakovať**. Prúd onej duchovnej radosti, ktorý vyvierať z Jeho vnútra, bol príliš silný, aby ho sklúčujúce okolnosti stlmili či zadržali. A keď sa On mohol vtedy radowať a ďakovať pri lámaní chleba, my, ktorí užívame všetko to požehnanie plynúce z Jeho utrpenia a smrti, by sme sa nemali? To je nemožné. Spasení hriešnici, ktorí sa stali milovaní v tom Milovanom, nehorekujú a nebedákajú v Božej blízkosti. Pred Jeho tvárou je radosť do sýtosti a v Jeho pravici je rozmanité večné blaho. (Ž 16,11) Ak teda nie sme šťastní a blažení, potom nie sme v Božej blízkosti; naopak, stojíme pred vlastnými hriechmi a starosťami, alebo niečím, čo je mimo Boha.

Možno by sa niekto mohol opýtať: „Či sa netreba pripraviť? Máme si sadnúť k Pánovmu stolu v ľahostajnosti?“ Istotne nie! „**Ale nech skúša sám seba človek...**“

(1K 11,28) Ak sa budeme skúšať, nebudeme ľahostajní. Ak sa skúšame, nebudeme sa spoliehať na nič, čo by pochádzalo z nášho úsilia, nebudeme si myslieť, že by nás vzdychania a náreky urobili hodnými pre stôl Pánov, a tiež nášmu Bohu nebudeme **pripomínať nič iné, iba drahocennú Pánovu krv**. Ona to dielo Pána Ježiša na Golgote učinila pre nás, ona nás učinila hodnými k týmto hodom. Na tú poukazujeme – a „**smrť Pánovu zvestujeme dokiaľ nepríde.**“ (1K 11,26)

Všimnime si okolnosti, za ktorých bola Pánova večera ustanovená. Pán Ježiš stál pred veľkým utrpením. Blížilo sa pre Neho hrozivé ráno, hroznejšie, než uzrel ktorýkoľvek človek alebo anjel, a predsa „**v tú noc, v ktorú bol zradený, vzal chlieb...**“ (1K 11,23) Akú veľkú lásku, ktorá nehľadá vlastné, tu vidíme! „**V tú noc**“ – noc sklúčenosti a bôľu, v tú noc svojho smrteľného zápasu a krvavého potu, v ktorú Ho jeden z učeníkov zradí a druhý zaprie – v tú noc, keď preukázal, že „**...miloval svojich, až do konca ich miloval**“ (J 13,1), v tú noc ustanovil svoju Pamiatku. Tak ako tá noc, tak i Pánova večera nám pripomína hĺbku tej čistej, svätej lásky Pána Ježiša, ktorý išiel za naše hriechy na smrť. Kto môže pri Pánovom stole, pri rozpomínaní sa na tú noc, zamestnávať sa **len sebou**? Môžeme v prítomnosti Toho, ktorý sa obetoval za nás a hovoril: „**To čiňte na moju pamiatku**“ (1K11,24-25), **myslieť na svoje záležitosti**? Môžeme sa v prítomnosti toho „*Dobrého Pastiera*“, ktorý za všetky svoje ovce položil život, riadiť názormi a ustanoveniami ľudí, podľa ktorých majú mať veriaci obecnosť iba s tými, ktorí majú určité názory a ktorí boli privedení ku Kristovi iba určenými osobami a na tých druhých ani nepozrú? Či to nie je stôl Pánov pre všetky v úprimnosti a v pravde chodiace Božie deti, miesto, kde majú byť s otvorenou náručou prijaté, nech boli ku Kristovi privedené ktorýmkoľvek Božím služobníkom?

Je to snád' náš stôl? Nie je to stôl Pánov? Pre koho je ustanovená Pánova večera? Jedine pre Božiu Cirkev, pre všetkých vykúpených, znovuzrodených ľudí. **Len veriaci ľudia môžu zvestovať Pánovu smrť a radostne očakávať Jeho príchod.** Oni majú plný podiel na bohatstve požehnaní spojených s Kristovou obeťou. Neveriaci človek stojí mimo nich. Preto k Pánovmu stolu nepatrí ten, kto nie je údom Kristovej Cirkvi. Tí cudzí, neobrezaní ľudia za čias Izraela, nesmeli mať podiel s Izraelom na hode baránka. Kristus je náš Baránok obetovaný za nás a ten, kto nie je Jeho krvou vykúpený a očistený, nemá miesto pri Jeho stole. Tam, kde sa vedome pripúšťajú neveriaci k Pánovmu stolu, aby jedli chlieb a pili z kalicha, tam nie je Pánov stôl; je to stôl niektorej cirkvi; na takom stole veriaci nemajú mať podiel.

Každé úprimné Božie dieťa má záľubu v Pánových prikázaniach. Sú mu Duchom a životom. Je ich niekoľko, ako napríklad: Idte a učte; krstite; milujte sa, ako som i ja vás miloval a iné. Jedno z nich je tiež: „*To číňte na moju pamiatku.*“ So zachovávaním tohto posledného je spojené posilnenie pre všetky ostatné prikázania. Tak ako Melchisedech, kráľ Sálema, vyšiel v ústrety Abrahámovi po víťazstve s chlebom a vínom, aby ho

posilnil pred prichádzajúcim pokušením v stretnutí so Sodomským kráľom (*aby neprijal od neho dary a nespojil sa s ním, ale sa spoliehal na Hospodina „silného, najvyššieho, ktorý je Majiteľom neba a zeme“*), tak i náš Melchisedech zvíťazil v boji a vstal z mŕtvych a teraz nám prináša chlieb i víno, aby posilňoval a potešoval srdce svojho ľudu mocou z výsosti a svojou prítomnosťou. Nemyslíme si teda, že sa táto Pamiatka slávi príliš často. Čím častejšie, tým lepšie pre nás; a deň, v ktorý On vstal z mŕtvych je určite pre nás tým najvhodnejším. Je to prvý deň v týždni a Ten, ktorý je vo všetkom Prvý, má mať sám v ten deň prvé miesto.

Niektorí kresťania si myslia, že stačí sláviť Pamiatku raz za dva, tri alebo šesť mesiacov, ba niektorí ju slávia len raz za rok. Môže sa javiť požehnanie veriacemu ako neúmerne časté a môže sa zdať veriacemu, že Jeho smrť zvestuje príliš často? Ó, vráťme sa i v tomto k prvokresťanskej praxi!

A pre nás, ktorí sa zhromažďujeme k Pánovmu stolu, nech znie napomenutie: „Neopúšťajte spoločné zhromaždenie, ako majú niektorí obyčaj“ (Žd 10,25), pretože v ňom „zvestujete smrť Pánovu až dokiaľ nepríde.“ (1K 11,26)

Zotrvali na modlitbách

Úvahy o modlitbe.

Ján Siracký

Cestou životem 1966, 19.2

MODLITBA ZA CELÚ CIRKEV

„Spas, ó, Hospodine svoj ľud a požehnaj svoje dedičstvo, pas ich a nos ich až na veky.“ Ž 28,9

Tieto krátke, ale významné slová obsahujú modlitbu cirkvi. Každý veriaci sa má modliť za celú Cirkev: „*Zachráň ich od ich nepriate-*

lov; zachráň ich od ich hriechov; pomáhaj im v ich ťažkostiach; vyslobod' ich z ich pokušení a z každého zla. Učín to, pretože sú Tvojím ľudom!“ Nezabúdajme, že sa Boh zaujíma o Cirkev ako o svoj diel, ktorý chráni pred záhubou a pred zhubcom. V požehnaní Jeho dedičstva je pokoj, hojnosť duchovných darov a trvalé šťastie. „*Daj, aby tvoje draho kúpené dedičstvo bolo hojne potešované skrze Ducha. Obživ, občerstvi, rozšír a posväť svoju cirkev.*

Pas ich ako pastier pasie stádo. Naplň bo-hato duchovné i hmotné potreby. Spravuj, vládni, zásobuj a nasycuj svoje ovce zo svojej vlastnej ruky. K tomu všetkému nos ich na svojich rukách, najprv tu na zemi a potom ich zdvihni do svojho lona a drž ich tam na veky. Pozdvihuj ich myseľ a myšlienky. Zduchovňuj ich pohnútky. Učiň ich viacej nebeskými s Kristovou podobnosťou, aby boli naplnení Bohom.“

Ján Siracký

Cestou životem 1966, 13.2.

OSOBNÁ MODLITBA

„Hospodine, náš Bože, panovali nad nami aj iní páni okrem Teba; ale my si pripomínáme iba Tvoje meno.“ Iz 26, 13

Takto vyznával Boží ľud za dávnych čias a podobne vyznáva Boží ľud aj dnes. Každý z nich vyznáva osobne: „S najväčšou vážnosťou a cele sa Ti oddávam, požehnaný môj Bože. Odteraz som cele Tvoj a večne. Áno, celý som Tvoj, neodávam Ti iba čiastku z toho, čo som a čo mám, len čiastku svojich služieb. Som Tvoj a chcem Tvojím zostať až naveky. Preto sa zriekam i každého hriechu a každej vášne. V Tvojom mene sa vzopriem všetkým mocnostiam pekla, ktoré dosiaľ vládli nado mnou, nad mojou dušou. Zriekam sa všetkého, čo hriech vniesol do môjho života, dokiaľ som bol pod jeho mocou. Vydávam celú svoju myseľ a všetky svoje údy do Tvojej služby, Tebe za živú obeť a príjemnú obeť (R 12,1). Iste, že touto mojou dobrovoľnou obeťou, ktorou je moja rozumná služba, nepohrdneš, Bože môj.“

Každý kresťan má poznať rozdiel medzi službou hriechu a svetu a službou Bohu. Služba hriechu je namáhavá, ťažká a škodlivá pre časnosť i pre večnosť. Naopak, služba Bohu je ľahká a užitočná pre telo i pre dušu, pre časnosť i pre večnosť. Keď to vieme, aj my si pripomínáme iba Jeho meno. Iba On je naším Pánom.

Ján Siracký

Cestou životem 1966, 17.2.

PRAVÁ MODLITBA A CHVÁLA BOHU

„Požehnaný Hospodin, lebo vyslyšal hlas mojich pokorných prosieb.“ Ž 28,6

Modlitba k Bohu je najlepší pomocný prostriedok v každom nešťastí. Je všestranným liekom v každej nemoci, lebo ho predpísal najlepší Lekár, aký kedy bol alebo môže byť. Kto Pána poctí svojou vierou vyjadrenou v modlitbe, ten iste bude oslavovať Pána. Praví modlitebníci sú požehnaní a žehnajúci. Rozumie sa, že najlepšie chvály odosielať svojmu oslávenému Pánovi. Tí, ktorí sa modlia dobre, tí budú aj Pána chváliť dobre. Modlitba a chvála sú ako dve pery duše; ako dva zvony, ktoré vydávajú sladkú hudbu Božím ušiam. Pravá chvála nie je nerozumná, citová, ona vyviera ako čistý potôčik z hĺbín skúsenosti s Bohom. Vypočuté modlitby majú byť potvrdené chválami. No len sa zamyslime, či sa v tomto nedopúšťame chýb! Keď verne vyznávame Božiu dobrotu, ktorej sa nám dostane na naše modlitby, slúži to na povzbudenie nám i našim blíznym. Božia milosť, ktorej sa nám dostáva, nie je taká bezvýznamná, aby sme za ňu zabudli chváliť Pána. No aj to sa stáva u nás veriacich. Chráňme sa nevďačnosti. Žíme každý deň v atmosfére vďačnej chváliacej lásky. Veď nás aj Pán k tomu povzbudzuje, keď nás vyzýva: „**A pokoj Boží nech víťazí vo vašich srdciach, ku ktorému ste aj povolani v jednom tele a budete**

Franklin Ferguson, Nový Zéland, *The Believer's Magazine*, prel. E. R. M.

Olivnice, ročník I., august 1948, číslo 4.

MUŽ ZO ZEME KREŠŤANOV

Pristáť východne od Austrálie na ostrovoch Fidži – to vyžadovalo odvahu. Kapitána Bertrama k tomu donútili vyčerpané zásoby vody a potravín. Kapitán poznal zo skúsenosti povahu obyvateľov ostrovov Fidži. Vedel, že nejedného cudzinca pripravili títo ľudozrúti krutým spôsobom o život. Preto, keď s niekoľkými ozbrojenými mužmi zostupoval z lode do člna a plavil sa k ostrovu, bol veľmi vážny.

Domorodci rýchlo spozorovali čln. Očakávali na brehu vo veľkom počte. Čln pristával. Kapitán Bertram vystúpil na breh. Tu sa k nemu ponáhľala podivná postava. Vysoký domorodec spoločne oblečený ako Európan. Bol to náčelník domorodcov ostrova. Kapitán s neskrývaným prekvapením pozeral na vystretú ruku náčelníka, ktorý ho oslovil po anglicky: „*Vítam ťa, brat!*“

Kapitán sa nezmohol na slovo. Náčelník sa obrátil ku svojim mužom a radostne im oznámil: „*Muž zo zeme kresťanov!*“

Kapitán Bertram začínal chápať. Títo, voľakedy obávaní domorodci, sa stali kresťanmi. Ich viera im bola taká drahá, že „*muža zo zeme kresťanov*“ privítali ako brata.

„*Práve nadišla hodina našej večernej pobožnosti,*“ pokračoval náčelník. „*Všetci sa zhromaždíte! Dnes nám ju vykoná brat zo zeme kresťanov.*“ Kapitán sa pri týchto slovách zarazil.

„*To nemôžem!*“ povedal.

Náčelník sa na neho nechápavo pozrel. Po dlhšom mlčaní sa opýtal: „*Obávaš sa, že ti nebudeme rozumieť? Máš pravdu, moji ľudia nerozumejú po anglicky, ale ja ťa budem prekladať.*“

Kapitán sa ocitol v najtrápnejších rozpakoch vo svojom živote. Na mori sa vyznal dobre, ale vo svojej Biblii nie. Od svojho detstva sa nestaral o Božie Slovo. Ako by mohol tomuto veľkému očakávajúcemu zástupu od-baviť pobožnosť? Zahanbene stál pred náčelníkom, ktorý vôbec nemo-hol pochopiť, prečo ešte stále váha. Oklamať tohto dobrého, prostodu-chého človeka nemohol. Nezostávalo mu nič iné, ako sa priznať.

„*Moja matka sa modlievala so mnou, keď som bol ešte chlapcom. Potom zomrela a ja som sa dostal na more. Tu som zabudol na Božie Slovo.*“

„*Zabudnúť na Božie Slovo?*“ neve-riľ náčelník. „*Či možno mať taký pok-lad a zabudnúť naň!*“

Zahľadený na námorníka pokračo-val: „*Ale ved' veríš v nášho Pána Ježiša Krista?*“

Kapitánovi bolo, ako keby stál pred súdnou stolicou božského sudcu. Po prvý raz pocítil prázdnotu života bez viery. Hanbil sa pred domorod-com. Pokrútil hlavou a vyslovil tiché, hlboko zahanbujúce: „*Nie.*“

Na hnedej tvári náčelníka sa zračila bolesť a z jeho hlasu vyznieval hlboký súcit, keď povedal: „*Muž zo zeme kres-ťanov – a neverí v nášho Pána Ježiša!*“

Potom pokynul svojim mužom a tí ho nasledovali na vyvýšené miesto s palmami, z ktorého bol výhľad d'a-

leko na more. Tam, ako každý večer, odbavoval náčelník večernú pobož-nosť. Kvôli host'ovi sa dnes modlil anglicky. Nikdy vo svojom živote nezažil kapitán Bertram takú dojímavú slávnosť. Nemohol odtrhnúť zrak od hnedých mužov, ktorí sa na nastáva-júcu noc s dôverou odovzdávali pod Božiu ochranu.

Náčelník sa modlil so silou muža a s dôverou dieťaťa. Hovoril s Bohom, ako by tam bol, ako s blízkym pria-teľom. Prosil o ochranu a požehnanie pre celý ľud ostrova. Myslel tiež na bieleho cudzinca a na jeho veľký žal. Úzkostlivo prosil Boha, aby pomohol tomuto biednemu mužovi, ktorý, i keď vyrástol v kresťanskej zemi, predsa neveril v Pána Ježiša. „*Pane Ježišu, nenechaj ho odísť preč z nášho ostro-va prv, než by Ťa našiel!*“

Tým sa skončila večerná modlitba náčelníka a pod palmami nastalo ticho. Hlboké ticho. A vtedy sa kapitán po prvý raz po dlhom čase modlil – spolu s týmito prostomyseľnými do-morodcami. Keď potom podával kapi-tán ruku domorodému náčelníkovi, mohol s dojatým srdcom povedať: „*Tvoja viera je teraz aj mojou vierou!*“

Desiatky rokov žil kapitán medzi „*kresťanmi*“ ako pohan a nikto mu nepomohol nájsť Pána Ježiša. Našiel Ho až na ostrovoch Fidži a priviedol ho k Nemu obrátený pohan.

„*Bohtedy prehliadol časy nevedo-mosti, ale teraz zvestuje ľuďom, všetkým, všade, aby činili pokánie.*“ (Sk 17,30)

~ ~ ~